

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ČERVENEC 2004

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině Milostí
Sola Fide – Jedině Vírou*

OBSAH

Zabili jste už někoho?	1
Každý věřící	
je služebník	3
Uctívají monoteisté	
stejného Boha?	10
Islám	17
Tajemství koránu	18
Pronikání Islámu	18
Útok uvnitř církve	22
Islám a Hollywood	22
Rozdílné postoje	23
Mimo církev není	
spasení	26
Slyšení Božího slova	27
Skutky těla?	28
Jak umrtvit hřích?	29
Biblická theodicie	32
Napsali jste nám,	
odpovídáme	38

ZABILI JSTE UŽ NĚKOHO?

Každoročně pořádá náš sbor (Biblický sbor křesťanů Kladno) letní anglický kemp, na který přijíždějí ochotné lektoři ze Spojených států a Austrálie. Všichni jsou věřící a jejich jedinou motivací pro tuto činnost je služba Pánu. Tyto kempy jsou velmi populární a známé. Ten loňský už byl téměř nezvládnutelný. Přes 140 studentů mělo možnost slyšet nejen kvalitní angličtinu, ale hlavně evangelium a osobní svědectví jednotlivých lektorů. To je i důvod, proč píši tento dopis. Jedno z těch svědectví mě hluboce oslovilo a nestydím se přiznat, že i rozplakalo. Bylo to pro mě zvlášť obtížné, protože jsem svědectví překládala, a když jsem viděla, jak hluboce zapůsobilo i na ostatní, byla jsem Bohu vděčná, že mi k tomu dal sílu.

Svědectví Jima D. z USA začínalo otázkou: Zabili jste už někdy někoho? Já ano! Před téměř dvěma tisíci lety jsem ukřižoval Krista. Možná jsem to neudělal osobně, ale nesu stejnou vinu jako ti, kteří to učinili. A během posledních více než padesáti let jsem ho přibíjel na kříž svými hříšnými slovy, myšlenkami i skutky. To, proč tu před vámi stojím, je má touha podělit se s vámi o některé podrobnosti z mého života a prosím, abyste chápali, že to nebude snadné ani pro mě.

Vyrůstal jsem v rodině vojáka z povolání a pocit něčeho trvalého a jistého jsem neznal. Můj otec sloužil 30 let

2 ZÁPAS O DUŠI

v americkém námořnictvu a obvykle byl na moři šest měsíců za sebou. Když nebyl na moři, našel si vždy nějakou činnost, aby nemusel být doma. Až do své dospělosti jsem nikdy neměl příležitost svého otce poznat, ale maminka se mnou byla vždy. Na rozdíl od mého otce byla oddanou katoličkou. Vzpomínám si, jak mou sestru, bratra a mě vodila každou neděli do kostela. Tam jsem seděl, poslouchal latinsky slouženou mši, strašně jsem se nudil a byla-li možnost, doháněl jsem tam tolik potřebný spánek. I přes nejlepší maminčiny snahy jsem zůstal vůči náboženství chladný. Jak jsem rostl, hodně jsem se toho naučil a dokázal jsem si s mnoha věcmi poradit sám. Ve skutečnosti bylo jen málo toho, co jsem nedokázal. To vedlo k mé arogantní jistotě, že mohu všechno. Byl jsem pánem svého osudu. Měl jsem kontrolu nad svým životem a nechtěl jsem, aby mi někdo říkal, co mám dělat!

V období dospívání se vztahy mezi mnou a mými rodiči značně vyhrotily. Odešel jsem ze střední školy a v 17 letech jsem vstoupil do americké armády. Už jsem toho měl doma plné zuby. Myslel jsem si, že když už mám poslouchat rozkazy, mohu za to být alespoň placený. Jakmile jsem dovršil osmnácti, ocitl jsem se v pěchotní jednotce ve Vietnamu. Tam jsem viděl ty nejkrásnější části jihovýchodní Asie skrz hledáček M-16. Tam nastaly situace, kdy jsem v Boha věřil. Když jsem se ocitl v nebezpečné situaci, prosil jsem Boha, aby mi z ní pomohl. Když se vše v dobré obrátilo, Boha jsem nepotřeboval, a tak jsem o Ném dál nepřemýšlel.

Ve Vietnamu jsem zjistil, že život má jen malou cenu a smrt byla všude přítomná. Během roku, kdy jsem tam sloužil, jsem byl svědkem mnoha hrůz. Z toho jsem vyvodil, že jestliže Bůh něco takového dovolí, nechci s ním mít nic společného. Bylo to období, kdy bylo velmi obtížné navázat jakékoli přátelství s ostatními vojáky. Jakmile jsem se s někým sblížil, buď ho zabili nebo

vážně zranili. A tak jsem dospěl k názoru, že když nebudou přátelé, nebudou ani jejich ztráty. Po nějaké době jsem začal toto myšlení aplikovat i do svého života. Měl jsem psa, přišel o život. Měl jsem jiného psa, přišel o život, měl jsem dalšího přítele, přišel o život. Přestal jsem navazovat přátelství. Ve skutečnosti jsem ale přestal mít zájem úplně o všechno. Nezáleželo mi ani na vlastním životě. Ještě dnes se mi zjevují hrůzy z Vietnamu, jak jsme se brodili řekou plnou hadů a pijavic, teplota okolo 43°C a vlhkost vzduchu byla 95%. Také si vzpomínám, jak jsme šli 93 dní džunglí v jednom oblečení a bez teplého jídla. Byla to doba, kdy jsem si přál, aby mě někdo zabil a zbavil mě toho utrpení. A tak jsem se dobrovolně hlásil do těch nejnebezpečnějších misí, které se naskytly. Jako krysa v kanále jsem naháněl Viet Congy; pouštěl se do průzkumných akcí, kdy jsme napadali nepřítel ze zálohy; létal jsem ve vojenské helikoptéře jako kulometčík. Čím větší nebezpečí, tím lépe. Ale přes veškeré úsilí mě Bůh nechával na živu. Já jsem si jen řekl, že mám štěstí!

Dalších patnáct let jsem pracoval jako vyšetřovatel u kriminální policie. To byla možnost vidět z první ruky, jak vzácný je život pro vrahy, násilníky a jejich oběti. Byla to doba, kdy jsem byl zcela chladný vůči násilí. Skepse, která se u mě rozvíjela od nejútlejšího věku, se zvrátila v cynismus. Jak jsem se snažil porozumět tomu, co člověka motivuje k životu, procházel jsem studiem odlišných a netradičních náboženských směrů. Během těch patnácti let jsem jen zjistil, že lidé jsou ochotni zabít, aby získali moc, ovládli druhé a dosáhli jakéhosi osvětlení. Vůči náboženstvím a bohům jsem byl netečný a rozlišoval jsem je asi jako rozlišujeme cizí měny.

Dvacátého října 1993 ve 3:30 ráno zavazoval telefon, který zcela změnil můj život. Můj syn Matouš, kterému bylo osmnáct let, měl vážnou autonehodu a na místě zemřel. V žádném ze svých světských plánů jsem nepočítal s tím,

že budu pohřbívat svého syna. Byl jsem zdrcen a neschopen najít úlevu od bolesti. Nebylo nic, co bych mohl udělat ani kam jít, abych se zbavil té nepolevující bolesti. A to byl čas, kdy mě Pán Ježíš Kristus zlomil. Ocitl jsem se na samotném dně temné propasti života. Tehdy se stala ta neúžasnější věc. Zjistil jsem, že když jsem úplně na dně, jediné místo, kam se mohu dívat, je vzhůru. A uprostřed tohoto zoufalství jsem zvedl svou hlavu a uviděl Pána, jak mě volá. Pozvedl mě z hlubin hříšného a prázdného života, který byl v troskách, a můj strach nahradil Jeho silou a mé zoufalství Jeho nadějí. Tehdy jsem Ho skutečně poznal.

Nyní je Kristus Pánem mého života a nic už není důležitější než On. Celý život jsem hledal pravdu, ale hledal jsem ji na špatném místě. Faktem zůstává, že Pravda byla celou dobu nablízku, ale já byl slepý a neviděl jsem Ji. V Janově evangeliu 14:6, mi dal Ježíš poznat, že On je ta cesta, pravda i život a že nikdo nepřichází k Otci, než skrze Něj. Ve chvíli, kdy jsem přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, poznal jsem Jeho pokoj – pokoj, který přesahuje veškeré chápání.

Samozřejmě stále prožívám chvíle slabosti, zoufalství a úzkosti. Ale už se nespolehám na svou vlastní sílu a moudrost, neboť největší sílu a moudrost nacházím v Božím slově. Kdykoli Krista potřebuji, stačí pozvednout zrak a On mi dá sílu – neboť Jeho síla je zdokonalena v mé slabosti.

Před několika lety zemřel můj otec na rakovinu plic. Dobře si vzpomínám na den, kdy odešel. Seděl jsem u jeho postele a viděl, jak v mužských bolestech lapal po každém dechu. Vzpomínám si také, jak jsem se modlil, aby Bůh to trápení ukončil. Byla to jedna z nejtěžších modliteb, kterou jsem se kdy modlil. Můj otec totiž neodevzdal svůj život Ježíši Kristu a já věděl, že na něj čeká věčná smrt. Všechny pokusy přesvědčit ho o Kristově pravdě byly neúspěšné. Jak jsem tak držel svého

otce a díval se, jak z něj uniká život, zoufale jsem si přál, abych měl alespoň ještě jednu možnost podělit se s ním o spásnou milost Ježíše Krista. Bylo však pozdě. Ježíš říká, že soud přijde jako zloděj v noci a že nepoznáme tu hodinu, kdy se to stane. Teď je na vás, abyste si odpověděli na otázku. Víte, kdy to bude?

– Dana Vondrušková –

KAŽDÝ VĚŘÍCÍ JE SLUŽEBNÍK

Většina řadových věřících se příliš nezabývá otázkou, jak by měla být církev vedena. Říkají, „tak jsme to dělali vždycky“ a „když to fungovalo, nechme to být“. Rád bych vás tímto příspěvkem vyzval, abyste se nad podobnými postoji zamysleli. Tato studie může změnit způsob vedení sboru mnoha způsoby. Uvedu některé biblické argumenty, které říkají, že každý věřící je služebník.

Nejdříve stručná definice: místní sbor je tvořen věřícími, kteří vyznávají Ježíše Krista jako svého Pána. Dále, místní sbor je rodina věřících. Když napíšeme slovo „rodina“, mám na mysli jeho intimní význam. Církevní rodina má společně něco mnohem hlubšího než jen obecnství; jde o spojení Novou smlouvou. A právě správné pochopení vztahu Nové smlouvy a církve je klíčem k vedení sboru. V Židům 10:11-18 autor (ať už je to kdokoli), popisuje spásné dílo Ježíše Krista jako Novou smlouvou. Autor staví do protikladu neúčinnost obětí levitských kněží s jedinou obětí Ježíše Krista, která přivedla k dokonalosti ty, které posvěcuje:

♦ *Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy. Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť; navěky usedl po pravici Boží a hledí vstříc tomu, „až mu budou nepřátelé dáni za podnoží jeho trůnu“.* (Židům 10:11-13)

4 ZÁPAS O DUŠI

Boží Syn nám vydobyl dokonale odpuštění hříchů, zatímco levitští kněží nemohli přinést odpuštění ani těm, které před Bohem reprezentovali. Kristova oběť byla jedinečná, neopakovatelná a přinesla více než odpuštění hříchů:

- ♦ *Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Židům 10:14)*

Tento verš popisuje dvojí vítězství, která Kristus vydobyl pro ty, které před svým Otcem reprezentuje. Nejdříve hovoří o odpuštění hříchů, které před Bohem dokonale očišťuje každého věřícího. Tomu říkáme ospravedlnění. Dále říká, že každého věřícího přivedl k dokonalosti. To znamená, že Kristus vnesl do života každého věřícího skrze působení Ducha svatého progresivní svatost. Tomu říkáme posvěcení. Ospravedlnění a posvěcení nemůžeme nikdy oddělovat. Autor Židům identifikuje spojitost ospravedlnění a posvěcování jako Novou smlouvu citací veršů:

- ♦ *Dosvědčuje nám to i Duch svatý, když říká: „Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do myslí; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“ Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti. (Židům 10:15-18)¹*

Kristova oběť na kříži a práce Ducha svatého v životě věřícího působí, že ospravedlněný a posvěcený člověk miluje Boha. A láska k Bohu spojuje všechny věřící v intimní Boží rodinu.

Nedokonalá smlouva a rebelující lid

Dříve, než dospějeme k dalšímu závěru, prozkoumejme Starou smlouvu a izraelský národ, abychom získali jasný obraz o tom, co Nová smlouva a Boží lid není. V Novém zákoně vidíme, jak je Nová smlouva kontrastována se smlouvou, kterou Bůh uzavřel s národem Izraele na hoře Sinaj skrze Mojžíše. Vidíme, že Stará smlouva nezabezpečila, aby lid Boha miloval; a můžeme říci, že to ani nebylo Božím záměrem, aby

dodržováním zákona vznikl lid nebo národ opravdových věřících:

- ♦ *Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou. Ale když Bůh kárá svůj lid, říká: „Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy s domem izraelským i s domem judským uzavřu smlouvu novou, ne jako byla ta smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské. Neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se jich zřekl, praví Hospodin.“ (Židům 8:7-9)*

Při čtení této biblické pasáže je těžké přehlédnout skutečnost, že v mojžíšovské smlouvě bylo něco nedokonalého. Nebyl sám Bůh autorem této smlouvy? Víme, že Bůh je dokonalý a chyby nedělá (Ef 1:1). Je to nepřijemná skutečnost, když o takové možnosti přemýšlíme. Bůh je dokonalý, a přesto udělal něco, co dokonalé nebylo? Jak máme tato slova chápat, aniž bychom poškodili Boží charakter? Navrhují následující řešení: Stará smlouva byla uzavřena tak, jak si to Bůh přál. Z Jeho strany bylo rozhodnutí uzavřít „nedokonalou“ smlouvu dokonalé. Pro vznik věrného a omilostněného Božeho lidu byla Stará smlouva neúplná – tedy „vadná“. Služba Pána Ježíše Krista nebyla naplněna. Stará smlouva nemohla před Bohem nikoho ospravedlnit, ani způsobit, aby lidé Boha opravdově milovali. A to je v naprostém souladu s 9. veršem, který potvrzuje, že Izraelité byli nevěrní. Verše 10-12 popisují kvality Nové smlouvy, jako je nová mysl, slitování, odpuštění a láska k Bohu:

- ♦ *A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich myslí a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu. (Židům 8:10-12)*

Můžeme skutečně charakterizovat izraelský národ jako nevěrný lid? Nebo to

byl lid podobný nám, který sice Boha miluje, ale vede nerovný boj s hříchem? Na základě Božího slova musíme konstatovat, že Izrael jako národní celek Boha spíše nenáviděl, než miloval. Podívejme se na důležitá hodnocení některých klíčových událostí izraelské historie. Na sklonku svého života sám Mojžíš řekl na adresu Izraelitů, předtím, než vstoupili do zaslíbené země:

- ◆ *Vždyť já znám tvou vzdorovitost a tvou tvrdou šíji: Hle, už dnes, kdy ještě mezi vámi žiji, vzdorujete Hospodinu; tím spíše po mé smrti! Svolíte ke mně všechny starší svých kmenů a své správce. Chci před nimi vyhlásit tato slova a dovolat se proti nim svědectví nebes i země. Víím, že po mé smrti zabřednete do zkázy a sejdete z cesty, kterou jsem vám přikázal. V posledních dnech vás pak potká zlo, protože jste páchali to, co je zlé v Hospodinových očích, a uráželi ho dílem svých rukou.“ (Deuteronomium 31:27-29)*

Verše hodnotí Mojžíšovy zkušenosti s izraelským národem a předvídá, jaké mají vyhlídky do budoucnosti. Můžeme oponovat, že Mojžíš byl poněkud unavený a utrápený. Nesl obrovskou odpovědnost a jeho život nebyl snadný. Nakonec mu nebylo ani dovoleno vstoupit do zaslíbené země, po níž tolik toužil. Možná to byly jen neuvážené nářky zatrpklého starce. Vždyť Izraelité do zaslíbené země vstoupili a měli jistou míru úspěchu.

Když se podíváme do 2. Královské před pádem Judy a nástupem Babyloňanů, dozvíme se, že se dopouštěli ještě horších věcí než pronárody, které Hospodin před nimi vyhladil. Zde vidíme, jak se slova Mojžíše naplňují:

- ◆ *Pozůstatek svého dědictví zavrhu, vydám je do rukou jeho nepřátel, v lup a plen všem jeho nepřátelům, protože se dopouštějí toho, co je zlé v mých očích, a urážejí mě ode dne, kdy vyšli jejich otcové z Egypta, až dodnes. (2. Královská 21:14-15)*

Chápeme hloubku těchto slov? Od chvíle, kdy vyšli z egyptského otroctví, skrze slavnou minulost, vidíme, že lid Izraele byl národem, který v Božích očích stále vzdoroval a činil zlo. Od ustanovení národa, až po jeho zničení, nikdy nemilovali Hospodina.

Nesmíme ale zapomenout na dobu obnovení. Izraelité vybudovali znovu Jeruzalém a chrám, začali znovu vyučovat Boží slovo. Byla to skutečná obnova a návrat části věřících, kteří po generace usilovali o to, aby mohli následovat Boha, kterého milovali? Když se podíváme do slov Malachiáše, který měl poslední slovo v knize Starého zákona, čteme o Izraelcích následující:

- ◆ *Už za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařízení a nedbali jste na ně. Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů. Ptáte se: „Jak se máme vrátit?“ (Malachiáš 3:7)*

Izraelský národ se od svého vzniku, až po závěrečná slova posledního proroka, nenavrátil. Proto přichází soud!

- ◆ *Hle, přichází ten den hořící jako pec; a všichni opovážlivci i všichni, kdo páchají svévolností, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev. (Malachiáš 3:19)*

Takové byly vyhlídky vzpurného izraelského národa. Jan říká velmi jasně, že ti, kdo vzdorují Bohu, nejsou věřící:

- ◆ *Kdo říká: „Poznal jsem ho“, a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. (1. Janův 2:4)*

Samozřejmě nechci říci, že mezi národem Izraele nebyli nikdy opravdoví věřící. Vždy existoval malý zbytek! Když ale Nový zákon popisuje Izrael jako celek, vždy jej popisuje jako nevěřící lid. Na to poukazuje sám Ježíš:

- ◆ *Když to Ježíš uslyšel, podivil se, a řekl těm, kdo ho následovali: „Amen, amen, pravím vám, tak velkou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho. Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a bu-*

6 ZÁPAS O DUŠI

dou stolat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském; ale synové království budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Matouš 8:10-12).

Mnozí teologové označují Izrael jako církev Starého zákona. Ohlížejí se zpět ke shromáždění Izraelitů a to se stává modelem jejich sborové práce. Mají shromáždění, kde kazatel stojí za „svatým stolcem“, vyvýšeni nad lidem, a vykládají Boží slovo způsobem proroků. Lidé sedí v tichosti, zatímco je prorok – kazatel napomíná. Podle mého názoru to není biblický model toho, jak funguje církev Nové smlouvy. Izrael NEBYL církví Starého zákona, ale jen předobraz skutečného Božího lidu, tj. církve Nové smlouvy. Již jsem řekl, Bůh neudělal chybu, když uzavřel Starou smlouvu, protože ta nemohla nikoho spasit. Ani se nemýlil, když uzavřel smlouvu s věčně rebelujícími Izraelity. Zatím můžeme říci, že Božím záměrem bylo, aby byl Izrael názornou lekcí lidu Nové smlouvy. Bůh nedává Mojžíšův lid za vzor hodný následování:

♦ *Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojení s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť „poušť“ byla poseta jejich těly“. To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni. A také nebudte modláři jako někteří z nich, jak je psáno: „Usadil se lid, aby jedl a pil, a potom povstali k tancům.“ Ani se neoddávejme smilstvu, jako někteří z nich, a padlo jich za jeden den třicet tisíc. A také nechtějme zkoušet Pána, jako to dělali někteří z nich a hynuli od hadího uštknutí, ani ne-reptejte, jako někteří z nich, a byli zahubeni Zhoubcem. To, co se jim*

stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.

(1. Korintským 10:1-11)

Podle apoštola Pavla je Izrael příkladem toho, co nemáme dělat. Pravý Boží lid (Židé a Řekové) se dívá zpět jen proto, aby se poučil z důsledků hříšných návyků a nebyl jako oni.

Když se podíváme na Izrael Starého zákona, nevidíme církev. Teprve smrt Ježíše Krista vykoupila Boží lid (Sk 20:28). Nová smlouva oznamuje, že každý, za koho Ježíš zemřel, obdrží nové srdce a odpustění hříchů. Z toho vyplývá, že každý skutečný věřící bude Boha milovat. Opravdový věřící, který žil v období Staré smlouvy a shromažďoval se se svými izraelskými druhy ke společnému uctívání, byl ve skutečnosti v menšině. Byl to věřící mezi nevěřícími; Boha milující mezi Boha nenávídícími. Lid Izraele, ke kterému se Bůh přiznal, byl předobrazem pravého Božího lidu. Každý, kdo je součástí pravého Božího lidu, bez ohledu na to, kdy žil, bude Boha milovat (Žalm 119:97-104, Skutky 13:21-22).

Církev jsou věřící s vyznáním víry
Během období reformace anabaptisté správně porozuměli tomu, že místní církev je tvořena pouze těmi, kteří podávají důkaz, že jsou účastníky Nové smlouvy. Proto právě vyznání víry zahrnovalo nejen víru v Ježíše Krista jako jediného zachránce, ale také přání žít pro Ježíše Krista. Důkaz o proměně života byl nezbytnou součástí biblického vyznání víry. Anabaptisté nevěřili, že církev je obecností složené jak z věřících, tak z nevěřících, jak to učili reformisté. Anabaptisté věřili, že malé děti nemohly vyznat biblickou víru, a proto nejsou součástí církve. Reformisté anabaptisty zase znevažovali, jak mohou věřit tomu, že církev je tvořena pouze skutečnými věřícími. Anabaptisté učili, že i nevěřící mohou být mezi věřícími přítomni, ale to jen proto, že svou víru předstírají. Písmo poskytuje návod, jak

zacházet s těmi, kteří svou víru vyznávají jen slovy, ale ve skutečnosti Boha nemilují.

Zdá se, že i většina evangelikálních sborů vidí děti věřících jako součást církve. Ale ve světle učení Nového zákona bychom měli vědět, že děti věřících nejsou pravou součástí církve do té doby, než samy podají důkaz toho, že jsou účastníci Nové smlouvy. Podívejte se na následující verš:

- ◆ *Pak už nebude učit druh druhá a bratr bratra a nebude vybízet: „Poznej Pána“, protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího. (Židům 8:11)*

Tento verš věnuje pozornost spíše hloubce vztahu a skutečné lásce k Bohu, než věku člověka. To znamená, že lid Nové smlouvy nevyznává víru jen ústy, ale přináší ovoce opravdové lásky k Bohu. Ostatní „věřící“ a děti věřících tedy nejsou součástí Božího lidu Nové smlouvy, ale jsou důležitým objektem modliteb a evangelizace.

Úloha starších v novosmluvních sborech

Funkce staršího má podvojnou roli; jednou jako pastor nebo pastýř (1Pt 5:1-3) a podruhé jako učitel (Tt 1:9). Starší může vyučovat tím, že aplikuje Boží slovo do života věřícího. Systematicky vybavuje věřící biblickými základy. V jedné osobě zastává roli „trenéra“ i „hráče“. Připravuje jednotlivce ke službě, ale nenese plnou odpovědnost za vedení celého sboru. Pracuje tak, aby připravil rodinu věřících na dílo služby při budování sboru. A nejen to. Když někdo z rodiny věřících zabředne do hříchu, pak je povinností staršího vystupovat jako odpovědný rádce. Každý člen Boží rodiny má pomáhat, napomínat a pečovat o dobro spoluvěřícího:

- ◆ *Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. ... A toto jsou jeho dary: **jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvole-***

né dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdekákeho učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu. Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Efezským 4:7,10-16)

Ti starší, kteří se snaží dělat úplně všechno a zastávají většinu sborových povinností, neplní svou úlohu v rámci Kristova těla. Taková „obětavá“ služba ve skutečnosti omezuje růst věřících. Starší by měl vést sbor takovým způsobem, že na něj nezbyvá žádné břemeno služby, které nemohou zastat jednotliví obdarovaní bratři. Čím lépe starší delegují práci, tím lépe budou věřící vybaveni ke službě bližním, tím více se naučí a přispějí k hladkému chodu sboru. Jinak starší, kteří řídí sborové povinnosti od A do Zet, místo toho, aby vedli každého ke službě, vedou jednotlivce spíše k pohodlnosti a lenivosti. Ti, které ve sboru nikdo nepotřebuje ani nepostrádá, jsou ochuzeni o závazek Nové smlouvy. Je na čase, abychom odložili lidské představy o jedinečnosti profesionální duchovní sféry a označení „duchovenstvo“ vrátili původní biblický význam. Každý věřící by měl nést odpovědnost za jistou Bohem danou službu:

- ◆ ***Z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4:16)***

Novosmluvní vedení církve má být takové, aby byl zapojen každý podle svých schopností a možností, aby bylo celé tělo ve víře posilováno a zdravě rostlo. Služba ve sboru zahrnuje zvěstování evangelia, vyučování, napomínání, modlitby, povzbuzování, utěšování,

8 ZÁPAS O DUŠI

pohostinnost, praktickou pomoc a řadu nejrůznějších úkolů, které jsou často přehlíženy nebo považovány za pracovní náplň kazatele a staršovstva.

Není nic nebiblického na tom zaměstnávat placené pracovníky v místním sboru. Ale tato skutečnost často vede k postoji, že když máme zaměstnance, nemusíme sami přiložit ruku ke společnému dílu. Pravda, sborová práce je časově náročná a často je obtížné získat členy sboru pro potřebnou službu. Skutečně je jednodušší zaplatit někoho jiného. Pak je i jednodušší kontrolovat pracovní výkony zaměstnanců, než službu neochotných nebo nespolehlivých dobrovolníků. Místní sbor by měl povzbuzovat, vybízet a připravovat každého, aby se do určité služby zapojil. A výsledek? Lidé se budou ve sboru vzájemně poznávat, budou pečovat jeden o druhého, prokazovat si vzájemnou pozornost a lásku nejen biblicky, ale i prakticky. Budou se cítit jako doma v rodině. Pokud si najmeme placené síly, připravíme sami sebe o radost z dobře odvedené práce. Budeme očekávat, že nám budou druzí sloužit, místo toho, abychom sloužili jedni druhým.

Mentalita „hloupých ovcí“ nebo speciální jednotky?

V Kristově těle není nikdo, kdo by byl „hloupou ovci“. Nepěstujme mylné představy, že laici nepochopí hluboké teologické pravdy. Každý věřící je příjemcem zaslíbení Nové smlouvy. Všichni příjemci daru víry v Krista, lásky k Otci a touhy žít pro svého Pána, jsou proměňováni nadpřirozeným působením Ducha svatého. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Každý věřící je Bohem vybaven a motivován ke službě. Bůh připravuje každého pro službu rozšiřování Jeho království. Z věřících se postupně stávají experti pro úkoly, k nimž byli povoláni a připraveni. Každý by měl hledat to, co mu Bůh svěřil, a pak tento dar rozvíjet. Každý dar služby je vitální pro život Božího lidu:

♦ *Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v též Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a též Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocktví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a též Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.
(1. Korinským 12:7-10)*

Místo toho, abychom připustili, že větší na věřících jsou hloupé ovce, bychom viděli jeden druhého jako příslušníka „elitních jednotek“, které prošly speciálním výcvikem pro zvláštní úkoly. Každý voják Boží armády je připraven nadpřirozeným způsobem (jde o duchovní boj) vykonávat svoji funkci. Do služby jsme byli povoláni. Nebyl to náš nápad přijít ve víře k Ježíši Kristu (Ef 1:4,5-11); nebylo to naše rozhodnutí, jaký dar obdržíme od Ducha (1K 12:11). Každému z nás byl svěřen určitý úkol. Být součástí Boží rodiny a nevědět, jak a komu sloužit, je v obecnství věřících Nové smlouvy nemožné. Náš svrchovaný Bůh rozhodl, že církev bude fungovat podle pravidel Nové smlouvy a mentalita „hloupých ovcí“ nemá v těle Kristově žádné místo.

Pokud se chcete ujistit, že nejste součástí církve, kde mentalita hloupých ovcí přetrvává, stačí se podívat, kdo ve sboru připravuje závažná rozhodnutí a jak se na nich osobně podílíte. Řada církevních vůdců jednoduše nedůvěřuje tělu Kristovu. Obávají se, že když ponechají Kristovu tělu možnost rozhodování, otevřou Pandorinu skříňku a v církvi zavládne chaos. Mají obavy, že vzniknou spory, které mohou vést sbor až k rozdělení. Pokud se podobné trendy objevují i u vás, zřejmě nemáte společenství, které by naplňovalo literu Nové smlouvy. Ta je totiž jedinou zárukou, že každý věřící bude transformován a motivován Božím Duchem a ponese svoji míru odpovědnosti:

- ♦ *Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Souděření na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. **Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá. A tak, bratři, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějte k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8:5-14)***

Písmo popisuje každého věřícího jako toho, kdo má „mysl Kristovu“:

- ♦ *Vždyť „kdo poznal mysl Páně a kdo ho bude poučovat?“ My však mysl Kristovu máme. (1K 2:16)*

Představa, že církevní tělo reprezentují spíše hloupé ovce, které nejsou kvalifikovány pro posuzování biblických pravd, je absurdní myšlenka. Rozhodování o sborových záležitostech není omezeno jen na radu starších. Bylo by velmi nerozumné, aby během procesu nebyla využita moudrost a zkušenosti rodiny věřících. Každý by měl nést svůj podíl odpovědnosti. Každý straší by měl znát a respektovat mínění ostatních. Proč bychom měli být ochuzeni o bohatší zdroj moudrosti, za který je odpovědný sám Duch Boží? Žádné staršovstvo nemůže být dostatečně obezpečné, aby dokázalo posoudit situaci ze všech

stran. Kazatelé a starší sboru, kteří jsou přesvědčeni, že mohou tělo církve z procesu rozhodování vyloučit, umenšují Bohem danou autoritu věřících. A pokud máte skutečně nedůvěryhodné tělo církve, které by způsobilo chaos, zřejmě je něco nedůvěryhodného v samotném vedení.

Vzijme se jen na okamžik do manželské situace. Je jasné, že manžel je konečnou autoritou v manželském vztahu (Ef 5:22-23). Ale musíme přiznat, že žádný manžel nebude tak pošetilý, aby svou manželku vyřadil z procesu rozhodování. Brzy by poznal, že nezná všechno, co je třeba vědět, že jeho pohled na věc je jistým způsobem omezený a některé souvislosti nevidí vůbec. Jeho žena má zcela jiný úhel pohledu a ochrání ho před sebou samým. Stejně pošetilé je odmítnout rady zkušených a moudrých v rodině věřících, když chce vedení sboru dojít ke správnému rozhodnutí. Místní sbor má mít staršovstvo a záleží na něm, jaké bude konečné rozhodnutí (Žd 13:17), ale staršovstvo má respektovat poradní hlas rodiny věřících, na nichž Duch Boží vykonává dílo proměny, které bylo vykoupěno naším Spasitelem, pánem Ježíšem Kristem, nejvyšším veleknězem Nové smlouvy.

Závěr:

Všichni věřící jsou

kněžstvem novosmluvního věku:

Izraelité mohli být svatým národem, pokud by vírou (Žd 11:16-33) dodržovali Starou smlouvu zákona:

- ♦ *Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. **Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele. (Exodus 19:5-6)***

Jak jsme již ukázali, synové Izraele Starou smlouvu s Bohem nedodržovali, ani dodržet nemohli, protože vyžadovala 100% poslušnost. Co je však odsou-

10 ZÁPAS O DUŠI

dilo bylo, že nevěřili ani Mojžíšovi, který psal o Kristu (J 5:39-47) – proto je Bůh zavrhl. Nikdy se nestali královstvím kněží ani svatým národem. V době Staré smlouvy mělo k Bohu přístup jen několik jednotlivců reprezentujících celý národ. Museli to být muži z kmene Levitů, ve věku 30-50 let, a nemohli být diskvalifikováni tělesnými abnormalitami. Bylo vybráno jen několik kněží, kteří měli přístup k Bohu skrze obětní obřady. Měli „svatý úkol“ a lid doufal, že budou skrze kněžstvo požehnáni.

V době Nové smlouvy Bůh zaručuje, že každý věřící je podle Božího vyvolání knězem; skrze pokání a víru nemusí splňovat žádnou jinou podmínku. Ježíš ustanovil každého účastníka Nové smlouvy královským knězem a to bezpodmínečně:

- ♦ ***Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste „vůbec nebyli lid“, nyní však jste lid Boží; pro vás „nebylo slitování“, ale nyní jste došli slitování. (1. Petrův 2:9-10)***

V novosmluvním obecenství věřících zná každý jednotlivec Boha a reprezentuje Jež. To znamená, že každý věřící má svaté poslání služby v rámci Kristova těla. Bůh-Duch svatý sám proměňuje každého věřícího. Každý věřící je Duchem obdarován a povolán ke kněžské službě; každý věřící je duchovní. Jakákoli koncepce církevního sboru, která biblicky neakceptuje kněžství všech věřících, nepřináší čest Pánu Nové smlouvy.

[1] Mnoho teologů, především z řad smluvní teologie věří, že fráze: „*Dám své zákony do jejich myslí a napíši jim je na srdce*“ znamená, že jde o desatera, což je „vrozená“ znalost zákona všech věřících. Toto složité teologické téma nelze plně vysvětlit v tomto pojednání. Proto jen krátce sdělím osobní vyznání. Věřím, že tento verš jednoduše poukazuje na základní motivaci, kterou dává Bůh, aby věřící žili pro Boha. Pasáž nemá nic společného s intelektuální znalostí desatera, které zavazuje věřící k poslušnosti.

– Geoff Volker –

*Journal of New Covenant Theology,
Volume one Issue one / 2003*

UCTÍVAJÍ MONOTEISTÉ STEJNÉHO BOHA?

Jistě jste někdy slyšeli nebo četli, že monoteistická náboženství, z nichž nejrozšířenější je (1) křesťanství, (2) judaismus a (3) islám, ve skutečnosti uctívají stejného boha, protože bůh je jen jeden a proto v každém monoteistickém náboženství jde vlastně o téhož boha, kterého věřící všech monoteistických soustav nazývají jen jinými jmény.

Vycházejme ze schéma na vedlejší straně – sledujme tučnou čáru – a vyčteme, že všechna monoteistická náboženství chápají boha jako:

- Jednoho
- Nekonečného, tj. neomezeného ve všech svých vlastnostech
- Existujícího mimo své stvoření
- Zasahujícího do svého stvoření

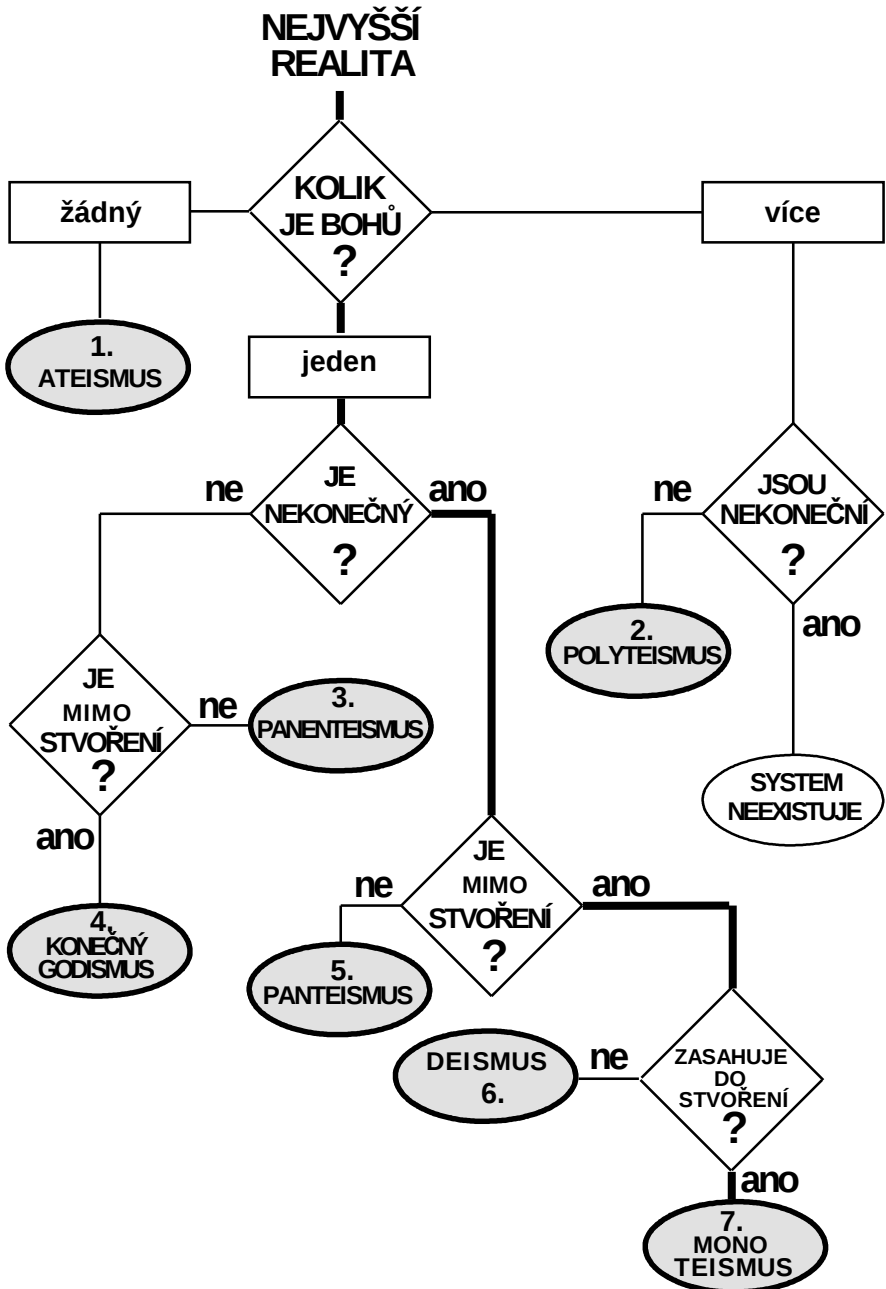
Tím ale veškerá podobnost končí. Prosim, prostudujte schéma na následující stránce,

F

které mapuje sedm základních náboženských soustav, z nichž každá má mnoho obměn. V této studii se nebudeme zabývat prvními šesti náboženskými soustavami, protože sami ze schématu vidíte, že

1. ateismus
2. polyteismus
3. panenteismus
4. konečný deismus
5. panteismus
6. deismus

vycházejí, každý sice z jiné, ale všechny dohromady z naprosto odlišné „nejvyšší duchovní reality“ než monoteistické systémy. Proto každé jedno z těchto šesti náboženství uctívá jiné božstvo, a každé jedno z nich je veskrze v protikladu k bohům monoteismu, jak jsme jej definovali ve schématu. Ale i sedmý bod, bůh monoteismu, má tři základní formy:

12 ZÁPAS O DUŠI

- Křesťanství má mnoho denominací a sekt.
- Judaismus je rozdělen na ortodoxní a progresivní; dále je rozdělen na liberální (jeho pokračováním je reformní judaismus) a konzervativní; mystický judaismus reprezentuje hnutí kabaly a obsahuje různá učení; všech směrů judaismu se nějakým způsobem dotýká sionismus (nacionalistické hnutí s duchovními prvky).
- Islám má dva hlavní směry – sunitský (většina) a šíitský (má další tři skupiny, které očekávají příchod „skrytého ímáma“).

Bůh monoteistické biblické víry – křesťanství

Nejprve si vymezíme Boha biblického křesťanství; Boha, kterého uctívají znovuzrození křesťané, bez ohledu na denominaci, ve které se pohybují. Kdo chce odhalit falešné peníze, nikdy nestuduje falešné bankovky, ale jenom pravé. Kdo chce odhalit falešného boha, nikdy nestuduje falešné bohy, ale pouze pravého Boha. Jenom takto „trénování“, znovuzrození okamžitě poznají i tu nejmenší odchylku od pravosti.

Být v otroctví falešných božstev je možné jen proto, že lidé nemají touhu se dozvědět co nejvíce o pravém Bohu. Přirození a nábožensky založení lidé „milují“ boha proto, co by pro ně mohl udělat... Znovuzrození křesťané milují Boha proto, kdo Bůh je.

I. Zásadní a unikátní vlastnost biblického Boha je, že je bezpodmínečně milostivý. Tím se biblický Bůh odlišuje od všech ostatních bohů monoteismu a samozřejmě i od bohů všech šesti nemonoteistických náboženských soustav, jak jsme je vymezili ve schématu. Všichni nepraví bozi jsou podmíněčně „milostiví“. Mnoho lidí právě této první a jedinečné Boží vlastnosti bezpodmínečné milosti vzdoruje. „Bezpodmínečná milost“ nebo „bezpodmínečné vyvolení“ je pro přirozeného člověka protimluv.

Nad Bohem ale není žádné měřítko, jímž bychom mohli Boha posoudit, podobně, jako není nic „za nekonečnem“. Bůh je neposouditelný, protože je nekonečný a proto neomezený naším omezeným chápáním a soudem! Vše, co Bůh ustanovuje, je měřítko! Proto neodporujeme, i když mnoho věcí nechápeme, a nikdy je chápat nebudeme, protože jsou mimo nás:

♦ ***Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! (Římanům 11:33)***

Bezpodmínečná milost a vyvolení je otázkou víry a důvěry v Boha. Pouze v biblické monoteistické víře si Bůh „namlouvá“ člověka. Biblická monoteistická víra není náboženství, ale jedinečná víra, naprosto nepodobná jakémukoliv náboženskému systému a je v rozporu jak s judaismem, tak s islámem, jež jsou náboženství skutků. Ve všech náboženstvích, i v nebiblickém monoteismu, jež má společné křesťanské kořeny nebo alespoň proroky, je tomu přesně obráceně – člověk si „namlouvá“ boha. Jemu slouží a dodržuje celou řadu nařízení, rituálů a svátostí. To je společný jmenovatel všech náboženských soustav i monoteistických, včetně zdánlivě „křesťanských“. Lidskými skutky podmíněná „milost“ už ale není milost (Ř 11:6). Ten nejvyšší lidský skutek, kdyby byl možný, by bezpochyby bylo nezávislé, svébytné tedy svévolné lidské rozhodnutí milovat Boha z popudu své tělesné přirozenosti...

II. Další jedinečnou vlastností biblického Boha je jeho trojedinost. Znovu zdůrazňujeme, nemůžeme z této dané axiomatické vlastnosti udělat žádnou filozoficko-logickou otázku. Zde platí totéž, co platí o Jeho bezpodmínečné milosti. Jeho trojedinost je nevystopovatelná a nevyzpytatelná. Žádné filosofování ani logika nám nepomůže. Musíme důvěřovat Písmu. Nesčetněkrát jsem slyšel, že výraz „Boží trojedinost“

se v Písmu nevyskytuje (souhlasím), je to teologický termín (souhlasím), logicky vydedukovaný z Písma (nesouhlasím). Nejsem proti teologickým názvům, bez nich se neobejdeme, stejně jako se neobejdeme beze slov jazyka. Otázkou zůstává, zda teologický název odpovídá Písmu, nebo je pouze logicky odvozen. Učení o trojjediném Božství chápu (a nejen já) následovně: Bůh je pouze jeden Bůh, který existuje ve třech odlišných osobách, vzájemně na sebe působících, jež mají stejnou podstatu, ale různou úlohu. Lépe to vysvětlit nedovedu. Pokud jde o moji představu, jsem v koncích, nevystopovatelně nevystopuji.

Bůh je jeden Bůh:

- ◆ *Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: „Já jsem první i poslední, **kromě mne žádného Boha není...**“ (Izajáš 44:6)*

Otec je Bůh:

- ◆ *Milost vám a pokoj od **Boha Otce** našeho i Pána Ježíše Krista, (Galatským 1:3)*

Syn je Bůh:

- ◆ *ale o Synu říká: „**Tvůj trůn, ó Bože, je na věky věků; žezlo spravedlnosti je žezlem tvého království.**“ (Židům 1:8)*

Duch svatý je Bůh:

- ◆ *Ale Petr mu řekl: „Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi **lhal Duchu svatému** a dal stranou část peněz za to pole? Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl jsi s penězi naložit podle svého. Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? **Nelhal jsi lidem, ale Bohu!**“ (Skutky 5:3-4)*

Jeden Bůh, tři rozdílné osoby, jež jsou totožné ve své podstatě; Duch Synův, Duch Otcův a Duch Boží:

- ◆ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve **jméno Otce i Syna i Duchu svatého** (Matouš 28:19)*

Prosim, všimněte si, že každý jednotlivý bod i jeho podstatný prvek (vytištěn

tučně), bez něhož je učení Boží trojjedinosti nemyslitelné, je postaven pouze na textu Písma. Nevycházíme z žádného filozofického nebo teologického učení, které by trojjediné Božství potřebovalo, a následně nás nutilo trojjedinost Boha „logicky rozumově odvodit“. „Trojjediné Božství“ jistě není biblický, ale teologický výraz. Není však odvozen jako podpůrný nebo logický důsledek určitého učení – jako jsou např. teologické názvy – „tisícileté království“, „mravní zákon“ nebo „smlouva milosti“. Proti teologickým výrazům, jež zobecňují přímá textová vymezení, nemůžeme nic namítat. Nikdo by ale neměl ze samotného stvoření a přírody vydedukovat „trojjediné Božství“. Právě naopak! „Trojjediné Božství“, jež je přísně vymezeno texty Písma, odhalilo mnoha křesťanům stvoření a jednání „Trojjediného Boha“. Např. Otec vyvolil, Kristus vykoupil, Duch svatý znovuzrodil. Hmot, prostor a čas jsou také trojjediné. I naše činy jsou trojjediné – plán, provedení a zažití. Dočetl jsem se o logické pomůcce, která ale nesmí být nikdy důkazem Boží trojjedinosti – důkazem je Písmo. Voda, led a pára jsou tři skupenství téže jediné podstaty H₂O. Přesto má každý stav rozdílnou přirozenost (osobnost, náтуру). Jiné prostorové uspořádání molekul H₂O, proto jiné fyzikální vlastnosti a nezaměnitelnou, jedinečnou, životadárnou úlohu ve stvoření. Otec, Syn a Duch svatý jsou také tři odlišné osoby téže podstaty Boha, přesto mají rozdílnou, nezaměnitelnou a jedinečnou úlohu v jakékoliv Boží trojjediné činnosti.

Tyto dvě základní vlastnosti biblického Boha plně postačí k tomu, abychom poznali, že všechna náboženství světa, i ta monoteistická, neuctívají Boha bible, ale žijí v poddanosti bohů, kteří je nemohou spasit (Ga 4:8-9). Není zde místo, abychom podrobně rozebírali každé učení, proto se telegraficky omezíme na některá monoteistická náboženství a to, jak chápou Boha.

14 ZÁPAS O DUŠI

A. NĚKTERÉ MONOTEISTICKÉ „KŘESŤANSKÉ“ ŠKOLY (SEKTY)

a. Boží jednoduše (osobní totožnost)

Běžný je i názor, že Bůh, jenž se ve Starém zákonu projevil jako Jáhve, se v Novém zákonu projevuje jako Otec, Syn a Duch svatý. Nejde o tři odlišné osoby, ale tři projevy jednoosobního Boha. Nejznámější denominace, která toto učení zastává, je „United Pentecostal Church International (UPCI) – Mezinárodní sjednocená letniční církev“. UPCI považuje trojediné učení za vážnou odchylku od důrazného biblického zjevení o Boží jednoduše.

b. Jehovovi svědci

považují biblickou doktrínu trojediného Boha za polyteismus. Z hlediska přirozené logiky mají „pravdu“. Nikdo si nedovede představit tři vzájemně působící (odtud jejich odlišnost) osoby jednoho Boha, stejně jako si nikdo nedovede představit bezpodmínečné vyvolání z milosti. Jenže logika je dobrý sluha, ale zlý pán. Teologii musíme stavět na Písmu, ne na logice přirozených lidí. Písmo někdy učí jasně doktríny, které jsou logicky nepochopitelné. Co je někdy pro člověka nepochopitelné, není nutně nepravdivé. JS odpovídají na nevyzpytatelné takto:

- Bůh je jedna osoba, Jehova, a ve vesmíru byl kdysi sám.
- Bůh stvořil Ježíše, který přebýval v nebesích jako archanděl Michael, na zemi byl člověkem a když byl Bohem vzkříšen z mrtvých, vrátil se do nebe jako Duch. JS rozlišují mezi „prvorozeným“ a „dědicem“, přestože to jsou synonyma – srovnejte Ko 1:15 s Žd 1:2 a jinde. Ježíš Kristus je stvořený „bůh“ s malým „b“, nebo v angličtině „a god – nějaký bůh“ (J 1:1), (podle jejich překladu nového světa). Proto jsou JS v rozporu se svým přísným „monoteismem“. Věřící totiž v nestvořeného Boha s velkým „B“ – Jehovu a ve stvořeného boha s malým „b“ – Je-

žíše Krista. Jsou tedy biteisty?

- Duch svatý je Boží energie (síla). K podobným závěrům dojdeme i v mnoha jiných otázkách, když logika, místo Písma, buduje teologii. Logika JS také přivedla k závěru, že všechny církve a vlády jsou ovládány ďáblem. Jehovovi svědci uctívají falešné božstvo a stopují nevystopovatelné.

c. Branhamovci

Pro Branhamu byl Kristus, jako pro miliony křesťanů, inkarnovaným Slovem Božím, jež je samo Bohem. Branham ale tvrdil, že znovuzrozením se křesťan stává inkarnací Slova. Branham nejenže staví člověka na úroveň Krista a připisuje tak člověku Boží atributy, ale zároveň staví Krista na úroveň člověka. Podle Branhamu byl např. Luther i Wesley vtělenými Kristy, Syny člověka. A nejen to. Branham sice učil, že Kristus byl výjimečný tím, že byl zrozen nesexuálně, ale pokud bychom jeho božství chtěli rozvíjet pouze na této rovině, nebyl by Kristus ze své podstaty nijak odlišný od Adama. Neříká-li tedy Bůh Bohem ze své podstaty – vždyť se prakticky neodlišuje od člověka – čím je tedy jeho božská podstata unikátní a neopakovatelná? Branham se s touto otázkou vypořádal jednoduše. Bůh není Bohem proto, čím je, ale proto, co činí. Boží atributy jsou pouhými schopnostmi. Proto byl Bůh před stvořením světa ve své podstatě roven všem duchovním bytostem, tedy i satanu [podobně jako v mormonismu pozn ZOD]. Branham svým posluchačům říkal:

Věděli jste, že satan byl kdysi stejný jako Bůh? Jistě byl. Ve všem, kromě toho, že byl stvořitelem. Jinak byl ve všem rovnocenný,⁹⁹

K dalšímu kurióznímu závěru dojdeme, promyslíme-li Branhamovu doktrínu o semeni hada a z ní vycházející lidské přirozenosti. Bůh v Písmu zaslíbil, že semeno ženy potře ďáblu hlavu a od semena ženy se odvíjí Kristova lidská přirozenost. Jestliže však Branham učil,

že lidská přirozenost je zkřížená, totiž že Eva přijala do lidské přirozenosti plodící satanský prvek (narodil se Kain), poté i Kristus, který zdědil po Abrahamovi svoji lidskou přirozenost, by musel být satanským křížencem.

Ve své christologii byl Branham přísným monarchistou a učení o Trojici striktně odmítal. Otec, Syn a Duch svatý neexistují jako jednotlivé osoby, nýbrž jedná se pouze o tituly Boha, tedy jedné a téže osoby. Proto ty, kteří se křtili ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého nazýval triteisty.

Ježíš je v Branhamově teologii vtělený Otec, který je zároveň Duchem svatým. Je to patrné i z toho, jak nazýval duchovní bytost, která se zjevovala jako světlo na jeho shromážděních, aby mu ukazovala, za koho se má modlit, a dávala mu zjevení ohledně životů těch, kteří si pro modlitbu přicházeli. Byl to jednou oblakový sloup, jindy Kristus, poté Duch svatý nebo anděl Páně.

Zajímavé bylo i to, že přestože Písmo praví, že Boha nikdy žádný nespáčil (J 1:18; Ex 33:20), Branham na svých shromážděních rozdával fotografii „Ducha svatého“ nad svojí hlavou. Za povšimnutí stojí, že „fotografie“ duchů používali, zvláště ve druhé polovině 19. století, k důkazu skutečnosti nadpřirozených jevů i spiritistů.

Zatímco Branham striktně odmítal ortodoxní trojiční učení, vytvořil unikátní doktrínu o třech manifestacích Krista. Kristus přišel nejprve jako prorok, „Syn člověka,“ potom byl „Synem Božím,“ což je synonymem pro Ducha svatého, a v tisíciletém království bude „Synem Davidovým.“ Bůh se tedy v průběhu dějin pouze metamorfoval do různých podob, ale vždy byl tou stejnou osobou. Kristus nebyl osobou Trojice, nýbrž Bohem, který byl obklopený tělem, které na sebe v dějinách spásy bralo různou podobu.

Vzhledem k tomu, že pro Branhama bylo trojiční učení ďábelským podvrhem, vždyť Otec, Syn a Duch svatý jsou jen Božími tituly, nikoliv osobami –

je přirozené, že se tato teologie musela odrazit i v křestní praxi. Neexistuje-li Trojice, nač tedy křtít v jejím jménu? Jediným správným křtem musí být křest ve jménu Pána Ježíše a jenom ten, kdo bude na toto jméno pokřtěn, bude spasen. Každý, kdo se chtěl stát inkarnovaným Kristem a vtěleným Božím Slovem, musel se s tímto učením ztotožnit.

Zkrácený výňatek 28 stránkové studie

Aleše France „Branham“

Celou studii s odkazy najdete na:

<http://mujiweb.cz/www/apologet/index_studie.htm>

Ponecháváme na čtenáři, zda branhamovci uctívají jiného boha než Boha bible...

d. Mormonismus – polyteistická „křesťanská sekta“

Mormoni věří, že poté, co Ježíš Kristus vstal z mrtvých, navštívil Ameriku a založil novou církev, protože ztratil víru ve Starý svět. Církev Ježíše Krista posledních dnů vychází z domněnky, že věčný Otec Bůh byl kdysi smrtelným člověkem, z něhož se stal Bůh. Ježíš Kristus také nebyl vždy Bůh, ale je jedním z bohů. Duch svatý byl Bohem vždy. V základech vyznání víry mormonismu se dočteme, že Bůh, Ježíš Kristus a Duch svatý jsou nejenom tři odlišné osoby, ale také tři odlišní bozi. Každý dobrý mormon se stane také bohem a osídlí svoji planetu svými duchovními dětmi, které zplodí se svými mnohými manželkami. Je to opravdu zvláštní teologie!? Dříve než se Ježíš vrátí na zem, aby zde vládl tisíc let, shromáždí se všichni mormoni a Židé se vrátí do Jeruzaléma. Ježíš své království nastolí v Americe.

Mormoni uctívají falešné bohy už jen z toho prostého důvodu, že nejsou monoteisté, ale polyteisté – věří v mnoho bohů a patří do 2. náboženské soustavy našeho schématu na straně 11.

e. „Křesťané“ se svobodnou vůlí

Zajímavou skupinu tvoří ti, kdo sku-

16 ZÁPAS O DUŠI

tečně, a tvdošijně v srdci věří, že mají svobodnou, svébytnou vůli Boží nabídku spásy přijmout nebo odmítnout. Rozhodují autonomně (svévolně) podle svého, na nikom nezávislého rozhodnutí, jako by Bůh nestvořil a neudržoval v chodu nejen celý vesmír, ale i jejich „autonomii“. Věří, že Bůh toužebně (t.j. bezmocně) vztahuje ruce k člověku a trpělivě vyčkává, až se člověk sám rozhodne, zda dar víry a obět Božího Syna přijme nebo odmítne... Nic není vně Boží moci, dosahu a kontroly!

- ◆ *Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.* (Lukáš 10:22)

Vně vůle neomezené prvotní nezapříčiněné příčiny – Boha, neexistuje nic, protože On je aktivní i pasivní příčina všech druhotných příčin a důsledků – alfa i omega!

B. MONOTEISTICKÝ JUDAISMUS

Dnešní monoteistický judaismus má mnoho tváří, ale jedna věc je jistá. Žádná forma judaismu nevyznává, že Ježíš Kristus (pomazaný Mesiáš) přišel v těle... Starozákonní judaismus, ač býval před Kristem celou zjevenou pravdou, je dnes, po Kristu, „jen“ historickou, tedy dílčí pravdou. Je jednou z časnějších vrstev dosud zjevené pravdy. Dílčí historická pravda není v žádném případě nepravda nebo lež. Dílčí pravda se stává nepravdou nebo lží až tehdy, když se vydává za celou pravdu. Celá biblická pravda je Starý a Nový zákon dohromady. Novější naplňuje starší pravdu. Judaismus a křesťanství jsou naprosto neoddělitelné vrstvy téže Boží pravdy. Nejsou to dvě náboženské víry! Pro samotné židy je ale nepřijatelné, že by měl být judaismus naplněn v Kristu. Starozákonní judaismus je podle Nového zákona ustrnutí na Kristem překonané pravdě. Judaismus není dotažen do svého slavného cíle, protože odmítá svého Mesiáše a žije jen ve fyzických obrazech

a stínech dnešní duchovní skutečnosti, jež je Kristus:

- ◆ *To všechno [judaistický Zákon] je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.* (Koloským 2:17)
- ◆ *Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení Staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. Avšak „když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn“. Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda.* (2. Korintským 3:14-17)

Kdo skutečně věřil Mojžíšovi, ten věřil v kontextu Starého zákona v Krista. Tragedie židů, ale i věřících, tedy zdánlivých „křesťanů“, spočívá v tom, že formálně složili a skládají svou naději v Písmo, ale dodnes, kromě ostatku, nevědí, o Kom Písmo vůbec je. Proto uctívají boha, který není Bohem bible.

Prostudujte si prosím pečlivě článek „Izrael – nevěřící lid“, ZOD 77, str. 39; „Jedinečnost křesťanství“ ZOD 76, str. 10; a ZOD 78, „Dilema žida Staré smlouvy“, str. 17.

C. MONOTEISTICKÝ ISLÁM

Bude nejlépe, když si na téma islám přečteme níže uvedený článek Dr. Sa-leema Almahdyho. Dr. Almahdy nám povolanými ústy potvrdí, že Bůh bible a bůh koránu není tentýž.

Shrnutí:

Na téma, zda všichni monoteisté uctívají stejného boha, bychom mohli napsat mnohastránkovou studii, jež by se zaobírala dalšími pohledy. V tomto článku jsme se této otázky jen dotkli. I tak musí být jasné, že Bůh bible, tak jak se nám zjevil nejen ve Starém, ale i v Novém zákoně, je naprosto jedinečný. Ostatní monoteistická světová náboženství se sklání před jinými bohy, než Bohem biblického Starého a Nového zákona.

– pst –

ISLÁM

Alláh, prorok Mohamed a šaría (přísné dodržování koránu) jsou nerozlučné podstaty vyznání muslimů. Islám nerozlišuje mezi náboženstvím a politikou mocí. Jde o teokratické náboženství, které ovládá život každého jednotlivce a celé obce stoupenců. Jeho skutečnou podstatu nám nejlépe vysvětlí dr. Saleem Almahdy:

Uctíváme s muslimy téhož Boha?

Ve velké mezináboženské kampani v Americe někteří vedoucí činitelé prohlašují, že všichni uctíváme téhož Boha. Křesťané mohou být oklamáni, ale muslimové nejsou. Nevěří, že obě cesty vedou k témuž Bohu. Je důležité znát význam dvou arabských slov, která jsou v koránu často užívána. První je kafara, což je sloveso, které je kořenem slova **kofár** (tj. bezvěrci nebo ti, „kteří nevěří v islám“); arabský text užívá slovo káfir a překladatel ho uvádí jako „nevěřící“. To je zavádějící překlad. Překladatel nechce, aby lidé na Západě chápali, že korán je označuje za bezvěrce prostě proto, že nejsou muslimové.

Druhé slovo, **mušriken**, znamená člověka, který neuctívá Alláha nebo člověka, který uctívá více než jednoho boha. Tento výraz zahrnuje křesťany a pohany. Korán je napsán v arabštině. Anglický překlad pro lidi na Západě byl zmírněn tím, že mnoho myšlenek koránu bylo pozměněno, aby vyhovovaly západní mentalitě. Korán tato zmíněná slova užívá k charakteristice křesťanů i nekřesťanů, všech kromě muslimů. Islám učí následující:

1. „Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám“ (súra 3,19).

2. Bezvěrci a lidé, kteří odmítají víru, jsou ti, kdo neposlušují Boha (Alláha) a jeho posla Mohameda. „*Rci: Poslouchejte Boha a posla Jeho [Mohameda]! Jestliže se obrátíte zády... Bůh věru nemá rád nevěřící [„kofar“, kteří odmítají víru]*“ (súra 3,32), což znamená křesťany, kteří neposlouchají Alláha a jeho posla Mohameda.

3. Věřící (pouze ti, kteří jsou muslimové, protože jediným náboženstvím před Bohem je islám, jak je konstatováno v bodě 1) se nemohou přátelit nebo přijímat pomoc od nevěřících (křesťané a židé). „*Necht si věřící neberou nevěřící [kofar] za přátele místo věřících! Kdo tak učiní, nedostane se mu od Boha ničeho.*“ (súra 3,28). Jiné překlady prohlašují, že nevěřící (nemuslimové) ne náleží Bohu.

4. Alláh nařídil Mohamedovi a jeho následovníkům bojovat proti („kofar“) nevěřícím v islám. „*Bojujte proti těm [kofar], kdož nevěří v Boha... a neuctívají náboženství pravdy [islám], z těch, kterým se dostalo Písma [křesťané a židé].*“ (súra 9,29).

5. Nemuslimové jsou nečistí. Nesmějí se přiblížit k Mekce a Posvátné mešitě: „*Vy, kteří věříte! Modloslužebníci [mušriken], jsou věru nečistota! Necht se tudíž nepřibližují k Posvátné mešitě.*“ (súra 9,28). Dodnes nemůže žádný křesťan navštívit Mekku. Saudská Arábie kolem ní pro křesťany vybudovala dálniční obchvat. Usáma bin Ládín zahájil svoji válku proti Americe, protože nevěřící (křesťané) přišli do Saudské Arábie a tak poskvrnili svatou zemi proroka Mohameda.

6. Korán prohlašuje velmi jasně, že „kofar“ jsou ti, kdo říkají, že Ježíš Kristus je Syn Boží, a ti, kteří věří v Nejsvětější Trojici. V súře 5,72 čteme: „*A věru jsou nevěřící ti [kafara], kdož říkají: 'Mesias, syn Mariin, je Bůh'. Kdo se bude přidružovat k Bohu, tomu Bůh zakáže vstup do ráje a bude mu přibýtkem oheň pekelný; a nespravedliví nebudou mít pomocníky.*“

7. V súře 5,73 také čteme: „*A jsou věru nevěřící ti [kafara], kdož prohlašují: 'Bůh je třetí z trojice' a zatím není božstva kromě Boha jediného. A nepřestanou-li s tím, co říkají, věru se dotkne těch, kdož z nich jsou nevěřící [kofar], trest bolestný!*“

Korán vidí křesťany jako lid, který nevěří a který uctívá více než jednoho boha (kofara a mušriken), i když se

18 ZÁPAS O DUŠI

v ostatních súrách Mohamed snaží říkat hezké věci o křesťanech, aby je přivábil na svou stranu tím, že je nazývá „lid Písma“. Dokonce jim řekl: „*Náš Bůh a váš Bůh jedno jsou*“ (súra 29,46).

Když nebyl Mohamed schopen vymyslet vlastní náboženství, zavrhl lid Písma. Když přesídlil z Mekky do Medíny, jeho postoj se změnil. Mohamed a jeho následovníci si zvolili za cíl křesťany jako nevěřící. Tento naprostý rozpor v těchto dvou částech koránu ukazuje kontrast typu Dr. Jekyll a pan Hyde. Proto Mohamed v sůře 8, 39 žádá své následovníky, aby na křesťany útočili a zabíjeli je, kdekoli je naleznou. Nakonec se Mohamed sám zúčastnil více než dvaceti nájezdů k zabíjení nemuslimů; islám dobyl mečem a fyzickým zotročením nemuslimů severní Afriky a velké části Evropy.

Je islám mírumilovné náboženství?

Jako egyptský křesťan jsem byl ohromen veřejnými kampaněmi v Americe, které propagují islám jako mírové náboženství. Je smutné, že mnoho lidí v této zemi (Americe) nezná vlastní dějiny vztahů s islámem.

V roce 1785 muslimské státy Alžír, Maroko, Tripolis a Tunis začaly zajímat Američany a stovky jich uvrhly do otroctví ve válečném tažení, které trvalo 45 roků. Nebylo to pouze kvůli milionům dolarů výkupného, které byly zaplacený. U.S. News and World Report z 25. února 2002 uveřejnil vynikající článek, ve kterém se píše:

Piráty byli muslimové, jejich oběťmi křesťané. Vězni, kteří se obrátili na islám, unikli tvrdé práci a dostali různé výhody. Ti, kteří haněli Alláha, riskovali, že budou umučeni nebo zaživa upečeni. Jefferson a Adams, jako diplomaté v Evropě, se dotazovali tripolského vyslance, proč jeho vláda takovou surovost trpí. „Korán ustanovil, že nemuslimové jsou hříšníci“, řekl „a muslimové mají právo a povinnost vést proti nim válku, kdekoliv se s nimi setkají, a uvrhnout do otroctví každého, koho zajmou.“

Nová Amerika neměla námořnictvo, které by je porazilo. Když byl uveden do úřadu George Washington, Američané držení v otroctví rozbíjeli kladivý kameň, protože se nechtěli obrátit na islám. První americké námořnictvo bylo budovalo tak, aby mohlo porazit muslimy, kteří byli tehdy nazváni teroristé. (Je pravda, že v Americe byli afričtí otroci. Ale je rovněž pravdou, že křesťané v Anglii a Americe měli politický a náboženský vliv, který vyústil do zničení tohoto opovrženého systému.)

Dnes nám říkají, že džihád je proti Západu veden kvůli hospodářské nerovnováze nebo kvůli konfliktům se státem Izrael či nějakému jinému „hněvu“. Džihád, neboli svatá válka, neexistuje kvůli hněvu; džihád je instituce, která ohrožovala Ameriku nějakých 150 let před současnými izraelsko-arabskými konflikty.

Existuje kniha jiného Egyptana, který je nyní britským občanem, jménem Bat Ye'or. Kniha tohoto průkopnického historického badatele se nazývá *The Decline of Eastern Christianity Under Islam (Úpadek východního křesťanství pod vlivem islámu)*. Autor zkoumá více než tisíciletou historii vražd a otroctví celých křesťanských civilizací. Tentýž džihád dnes pokračuje v severní Nigérii, Súdánu, Indonésii a v dalších státech.

Dr. Saleem Almahdy
Mezinárodní REPORT duben 2003

TAJEMSTVÍ KORÁNU

Ukázka z knihy Dona Richardsona

Pronikání islámu do západní kultury

Televizní kanál Fox News 27. června 2002 uvedl, že zahraniční muslimové ročně investují do amerických vysokých škol na 13 miliard dolarů. Velkou část tvoří školné, které platí rodiče za vysokoškolské vzdělávání svých dětí. Ale celá částka není tvořena jen školným. Je zde ještě jiná položka.

Přítomnost

na západních univerzitách

Přinejmenším poslední dvě desetiletí let usilují islámští strategové o vliv v západním sekularizovaném akademickém světě. Pomocí peněz získaných prodejem ropy začali kontaktovat prezidenty rad západních univerzit s úvodní otázkou: „*Máte na vaší univerzitě ústav islámských studií?*“ Naznačující, že by tam jistě měl být. Pokud odpověď zní ne, nemáme, tak se zeptají: „*Měli byste zájem mít opravdu špičkový ústav islámských studií?*“ A pak můžeme slyšet dialog podobný následujícímu, pokud odpověď zní: „*Jistě, měli bychom zájem, ale nemáme dost finančních prostředků*“, prohlásí muslimský agent: „*Peníze nejsou problém. Pokud vaše instituce zajistí v areálu university pozemek, pak bude naše organizace v plném rozsahu financovat výstavbu prvotřídního ústavu islámských studií*“ a dodají: „*Je to jen s jednou podmínkou. Jestliže založíme ústav islámských studií, přirozeně si musíme být jisti, že tam islám bude správně prezentován. Takže nám musíte dovolit, abychom pro nový ústav zajistili kvalifikované učence. Samozřejmě zabezpečíme i jejich platy, přinejmenším do doby, než vám fondy školného z nového ústavu umožní zahrnout jejich platy do vašeho řádného rozpočtu. Profesori, které zajistíme budou dokonce kvalifikováni učit některé další předměty na jiných katedrách vaší univerzity bez dalších nákladů.*“

Kdo může takovou nabídku odmítnout? Někdy si západní sekulární univerzita zřídí vlastní ústav islámských studií a vybírá profesory, kteří jsou jak uznávaní, tak objektivní, což je chvályhodné. Nicméně některé západní sekulární univerzity již přijímají nabídky externích ústavů islámských studií, kde pak působí profesori ze zemí jako je Saudská Arábie nebo Kuvajt. Muslimští profesori placení z těchto zdrojů mohou být nad slunce véhlasní, ale šance, že budou vyučovat objektivně o islámu, je mizivá.

Západní univerzity obvykle považují ústav islámských studií za nezbytnost

Neočekává se, že muslimští profesori, kteří přicházejí s nabídkou, budou obhajovat islám a očerňovat jiná náboženství. Jeden z mých synů absolvoval kurz historie vyučovaný jedním takovým profesorem v Jižní Kalifornii. Dotyčný profesor opakovaně ve svých přednáškách pomlouval křesťanství. Každá pomluva byla spojena s urputnou obhajobou islámu. V pozdější fázi kurzu jsem svému synovi řekl, aby vznesl námitku, což překvapilo profesora i zbytek třídy. Tak, jako jsou na fakultách vítáni profesori z muslimského prostředí, je islám de facto akademicky hodnocen jako důvěryhodné náboženství, korán jako důvěryhodná kniha a Mohamed jako hodnověrný prorok. Nemuslimští odborníci na islám mohou být jen těžko zaměstnáni, když muslimové obsadí všechna místa. Západní univerzity všeobecně považují ústav islámských studií za nezbytnost a muslimští strategové ochotně uhradí náklady, aby měli pod kontrolou, jak se o islámu vyučuje.

Celkové dopady na univerzitu

Jak může nemuslimský profesor na jiném ústavu univerzity (předpokládejme, že zná znepokojivá fakta) kritizovat islám, korán a Mohameda, když instituce vyžaduje islámský průnik do západní kultury a schvaluje mu plat a možná také definitivu, čehož si je vědom? Všechny vysoké školy budou samozřejmě tvrdit, že objektivita v žádném případě není narušena. Objektivita je koneckonců základem akademické reputace. Přesto je těžké si představit nějakého neislámského profesora na sekulární univerzitě, který řekne nebo napíše něco kritického o Mohamedovi nebo koránu. Budou samozřejmě odsuzovat radikální islám a naznačovat, že jeho spojení s Mohamedem nebo koránem je čistě náhodné. Jak bychom si všichni přáli, aby měli pravdu! Jenomže radikální islám má s Mohamedem a islámem společného mnohem více, než

20 ZÁPAS O DUŠI

pouhou spojitost. Jak jsem již uvedl na základě písemného pramene islámu, koránu, je radikální islám tím pravým islámem. Umírněný islám je pseudo-islám. Můžeme si být jisti, že ti, kteří si říkají umírnění a odmítají mluvit kriticky o islámu, žijí ve vysněném světě. Jsou podobní hypotetickému Němci žijícímu ve 30. letech 20. století, který říká: „Věřím, že Hitler je dobrý vůdce a rovněž věřím, že každé slovo v jeho *Mein Kampf* je pravda, ale nejsem nacista!“ Umírnění muslimové neřídí desítky tisíc madras. A tyto madrasy jsou ekvivalentem Hitlerova nacistického mládežnického hnutí, ale v nesrovnatelně větším měřítku! Když ve svých přednáškách prezentuji části této knihy, lidé, kteří absolvovali universitní kurz islámu, se téměř vždy ptají: „*proč jsem se nedozvěděl tato základní fakta v kurzu, za který jsem zaplatil slušné peníze?*“ Odpověď je jednoduchá: protože byla porušena akademická nestrannost. Ibn Warrag ve své práci „*Proč nejsem muslimem*“¹ kárá západní univerzity, že se samy pohrbily do tekutých písků naivních představ o Mohamedovi a koránu. Tento trend si zasluhuje bedlivou pozornost. Se zvyšujícím se počtem blízkovýchodních muslimských učenců vstupujících do západního univerzitního prostředí se bude zrádnost tekutých písků pouze zvyšovat.

Islám ve výuce sociálních věd

Nesmíme přehlédnout fakt, že profesoři humanistických sociálních věd na západních univerzitách, od Moskvy po Melbourne, byli po desetiletí nakloněni nejen k tomu, aby shovívavě přijímali islám, ale také aby napadali křesťanství. O nepřátelství vůči křesťanství na západních univerzitách a jeho teoretických základech pojednává kniha „*Křesťanství před soudem*“; argumenty proti antináboženskému fanatismu od Vincenta Carrola a Davida Shifletta² nebo mé vlastní „*Učenci s podivnými teoriemi*“ v kapitole *Věčnost v jejich srdcích*³.

Křesťan, který studoval Washingtonskou státní univerzitu, mi vyprávěl,

jak ho jejich profesor antropologie varoval: „*Mladý muži, v tomto semestru udělám všechno, co je v mých silách, abych zničil vaši důvěru v křesťanství*“. Proto je smýšlení, které netoleruje křesťanství, tolik nakloněné islámu! „*Co jsem na to mohl říct?*“ zeptal se zdrcený mladík. „*Jsou ve třídě studenti praktikující jiná náboženství?*“ „*Ano*“ odpověděl. „*Máme ve třídě hinduistu, muslima a také buddhistu.*“ „*A varoval je, že bude napadat jejich víru?*“ „*Ne, nevaroval.*“ „*V takovém případě byste měl zpochybnit jeho nestrannost, protože napadl pouze křesťanství, ačkoliv jako sekulární humanista nesnáší žádná náboženství, pokud se ovšem nepojímají jako předměty antropologických studií.*“

V tomto bodě nabízím zevšeobecnění, ale podle definice má každé zevšeobecnění výjimky. Zevšeobecnění je užitečné, pokud uznává, že existují výjimky. Po více než století byly katedry sociálních věd na téměř každé západní univerzitě přinejmenším částečně využívány jako protikřesťanské madrasy ve službách sociálních věd hrazené z daní občanů. Ale jak se takové skutečnost srovnává s odlukou náboženství od státu?

Podobenství pro dnešní dobu

Jako pokračování své generalizace nabízím podobenství: Jistý farmář v daleké zemi měl promyku, nějaké slepice a několik koz. Slepice mu snášely vejce a kozy mu poskytovaly mléko. „*Ale k čemu je mi ta promyka?*“ řekl si jednoho dne. „*Někdy skáče po střeše a probudí mě a občas mě oloupí o vejce, které sežere v kurníku. A kromě toho jsem alergický na její kožешinu.*“ Nakonec dospěl k závěru, že promyka nesnáší a zabil ji. Časem si všiml, že teď už nezmizí jen sem tam nějaké to vejce, ale teď už občas rovnou zmizí slepice, později občas zmizela i koza. Nakonec farmář objevil, v čem je problém. Jeho promyka totiž udržovala v bezpečné vzdálenosti od farmy hroznýše. Když už promyka nebylo, vklouzli hroznější dovnitř a vykrmovali se na farmářových

vejčích. Když povyrostli, začali se krmit kuřaty. A když se vykrmili kuřaty, povyrostli natolik, že byli schopni polykat jeho kozy. „*Ó promyko! promyko!*“ Nařikal farmář, „*kéž bych tě tu mohl mít zpátky! Nekřičel bych na tebe, když bys skákala po mé střeše. Nemusela by sis brát příležitostně vejce za své služby, protože bych ti dával sám vejce každý den! Byl bych sice dál alergický na tvůj kožíšek, ale lepší je tu a tam kýchnout, než tihle hroznýši! Jako blázen jsem zabil promyku, abych měl o pár vajíček víc*“, bědoval farmář, „*abych ztratil své vejce, slepice i kozy kvůli hrozným.*“

Pointa: Sekulární humanisté, agnostikové a ateisté se domnívali, že jestliže zbaví svůj svět toho otravného křesťanství, na jeho místo nenastoupí jiné náboženství. Jaký omyl! Lidstvo jako druh je vybaveno náboženským instinktem. Sekulární humanisté, agnostikové a ateisté mohou dosáhnout znečitlivění svého vrozeného náboženského instinktu, ale většina lidstva si stejně zvolí náboženství. Pokud lidé nemohou mít své náboženství, většina z nich se nakonec obrátí k jinému. Zarytě nenáboženští akademikové sociálních věd těží ze svého postavení vyučujících, aby se generaci za generací posmívali, diskreditovali a oslabovali křesťanství, zejména v Evropě, Kanadě a Austrálii. Katedrály jsou převážně prázdné (do těchto divů architektury nebylo moudré investovat peníze křesťanů). Ale vítězství sekulárních profesorů je jen vítězstvím Pyrhovým. Střelili se sami do obou nohou, ale bolest ještě nepronikla do jejich mozků. Dobrovolně dávají islámu příležitost, aby vtrhl do myslí lidí tam, kde oni křesťanství oslabili. Žijeme v době, kdy si muslimové kupují za ropné peníze tisíce liduprázdných evropských, kanadských a amerických kostelů a přeměňují je na mešity. Živé křesťanství mohlo působit jako promyka a zachovalo by národům šanci. Ale muslimský hroznýš už je v kurníku a už se ohlíží po kozách sekulárního antireligionismu a jejich akademické svobodě.

Rada sekularistům

Pro sekularisty, kteří prohlašují, že jsou alergičtí na křesťanství, mám dobrou radu: je lepší tolerovat náboženství, které se podobá občas iritující promyce, než promyku zabít a tím nevědomky vykrmovat hroznýše, to jest náboženství extrémismu, které hladově udusí vaši akademickou svobodu být sekulárním humanistou, agnostikem nebo ateistou! Zkuste se ve světě, kde dominuje islám, vysmívat islámu způsobem, jakým se ve svých třídách vysmíváte křesťanství. Pod zákonem šaria by se vaše hlava brzo skutálela do popravčího koše. Jinými slovy, nejen vaše vejce, ale dokonce i vaše slepice a kozy – vaše akademická svoboda a vaše práva, zmizí ve chřtánu jiného náboženství. Do jaké míry toleruje pravý islám sekulární humanismus, agnosticismus nebo ateismus? Odpověď zní. Dokonce ještě méně než odpadlictví! A odpadlictví vždy bylo v koránu hrdelním zločinem... V přísně muslimských zemích, jakými jsou Saudská Arábie nebo Pákistán znamená odpadnutí automaticky trest smrti. Pokud bude lidstvo lidstvem, tak budete mít nablízku vždy nějaké náboženství. Jako profesori máte jistý vliv na to, jaké náboženství to bude. Křesťanství, které přinejmenším v dnešní době uznává vaši svobodu oponovat, ale vy jste oslabili jeho schopnost chránit vaše právo oponovat i jiným náboženstvím. Mezi světovými náboženstvími stojí křesťanství (nikoliv pseudokřesťanství a stejně tak ani buddhismus s jeho obdivovanou praxí nenásilí) po etické stránce v opozici vůči islámu. A jako evangelizující náboženství je nejhorlivější v pokojném ideovém zápase po vítaném opuštění pseudokřesťanského křížáctví a inkvizice z dob minulých. Křesťanství tedy působí podobně jako promyka proti síle islámu a pracuje tak pro vás, sekularisty, pokud ovšem dostane čestnou příležitost. Víím, že humanisté, agnostikové a ateisté, kteří toto čtou, nemohou souhlasit. Jenže můžete si dovolit čekat, až

22 ZÁPAS O DUŠI

se ukáže, zda se mýlím? Je na čase, aby lidé jako vy, a lidé jako já, vzali v úvahu, v čem se lišíme, a společně diskutovali, jak se můžeme zachránit.

Nástup na základní školy

Islám se pevně zahníždí nejen v západních institucích vyššího vzdělávání, ale napadá vzdělávací systém už i na úrovni základních škol. Dr. James L. Garlow ve své „Křesťanské odpovědi islámu“ varuje: „V kalifornském Byronu jsou žáci během vyučování nuceni oblékat se jako muslimové, číst korán a vést „svatou válku“, nebo-li džihád formou hry, podle osnov nařízených státem, které však stejnou výhodu upírají křesťanské víře. Správa veřejných škol v New York City omlouvá děti muslimů z výuky, aby se mohly denně modlit ve státem financovaných školách. Na stejných školách je zakázáno křesťanským dětem modlit se nebo mít biblická studia. Guvernér státu Massachusetts (nyní již bývalý) projevil zájem zařadit muslimské učení do osnov státních škol⁴. V případě Byronu bych měl zmínit velmi zneklidňující prohlášení školy, že totiž její podivné proislámská výuka je v souladu se státními instrukcemi. Škola rovněž tvrdí, že zmíněné aktivity byly dobrovolné, ale s tím nesouhlasí rozzlobení rodiče a dali záležitost k soudu. Zatím na druhé straně Atlantiku zjišťují naivní evropští pedagogové, kteří si mysleli, že mohou asimilovat muslimy v evropské kultuře, že je islám pevně rozhodnut asimilovat Evropany do islámu. Muslimové v Evropě nyní požadují, aby byl islám vyučován na veřejných školách jakožto nadřazený jakémukoliv jinému náboženství.

Útok uvnitř církve

Profesoři z oblasti sociálních věd nejsou jediní, kteří neúnavně napadají biblické křesťanství. Liberální teologové uvnitř církve tragicky přispívají k přeměně křesťanství na pseudokřesťanství. Z protestantské strany se tak děje učením svůdných teorií německého vyššího kriticismu⁵. Muslimští apologetikové

si dychtivě přisvojují liberální útoky na Nový zákon a využívají je k islámské propagandě. To ušetří muslimům spoustu práce! Nepotřebují pracně vynalézat argumenty proti Novému zákonu. Jako příklad – Ježíšův seminář – skupina liberálních teologů zkoumající Ježíšovy výroky publikovala zprávu, která nevědomky nabízí muslimům instantní úskočné argumenty proti Novému zákonu naservírované na pěkném podnose. Oslabením víry, zejména luterských křesťanů, oslabili němečtí vyšší kritikové schopnost luteránství projevit se jako promyka proti nacizmu ve 30. letech dvacátého století. Nyní ovlivňují několik hlavních denominací v Evropě tak, že nejsou schopné čelit islámu.

Islám a Hollywood

Jaké dlouhodobé plány má s Hollywoodem?

Západní kina a televize uvádějí několik filmů, ve kterých je křesťanství zobrazováno nestranně. „Ohnivě vozy“, „Za zvuků hudby“ a „Krajina stínů“ jsou jejich hlavními příklady. Pořád je však značné množství filmů a televizních programů, které jsou hrubě násilné, oplzlé, nebo skrytě okultní. Muslimové, hinduisté a buddhisté na celém světě mají tendenci vehementně protestovat proti takovým filmům, i když s klidem sedí a sledují je. Radikální muslimové často viní křesťanství kvůli svodům západních médií a mnohohlavně říkají: „Podívejte, jak nás kazí křesťanská Amerika!“ Jeden z konečných cílů islámu je utvrdit toto vnímání jako selhání křesťanství a judaismu, totiž neschopnost zabránit mocí produkci mravně závadných filmů. Islám nechápe židovsko-křesťanskou trpělivost v přemáhání zla osobním příkladem. Radikální islám dává přednost rozpoutání okamžité a brutální destrukce médií, které mravy a morálku kazí.

Lidé z médií, mějte se na pozoru! Přemýšlejte o tom, jak se vyhnout extrémní cenzuře ve světě ovládaném islámem, který by hypoteticky mohl

vládnout za několik desítek let. Především dobrovolně očistíte svou vlastní práci, protože islám nenávidí vaši produkci. Za druhé uvažujte o křesťanství, kterým mnozí z vás opovrhují, ale které je eticky největší opozicí islámu – je něčím, co s trochou pomoci je vaším nejlepším spojencem pozitivní ochrany, podobně jako promyka. A nebudete muset dokonce ani poděkovat.

Rychlá asimilace

Dick Morris, bývalý poradce prezidenta Clintona, ve svých projevech a článcích říká, že podíl muslimských imigrantů v evropských národech činí 10-20 % a stále se zvyšuje. Evropské vlády váhají s podporou Ameriky v boji proti terorismu, zejména na arabské půdě, protože mají strach ze spouště, kterou může způsobit odvetá radikálních muslimů v jejich vlastních společnostech. Morris dále varuje, že Amerika, postupem času, zůstane v boji s terorismem osamocená⁶. Podíl muslimských imigrantů stoupá nejen v Evropě, ale i v Americe. Stejně jako Borg ve Star Treku, oznamuje dominantní islámský šovinista všem nemuslimům: „Budete asimilováni.“ Hroznýš už se plazí z kurníku do kozí ohrady. Válka jiného druhu probíhá zde na naší (americké) půdě. Odehrává se na našich předměstích, v našich školách a univerzitách i v našich zaměstnáních. Je nutné přijmout vhodná protiopatření. Musíme se rozhodnout, jaká protiopatření jsou nejvhodnější. Je třeba vzdát se každé definice pluralismu, která všechna protiopatření neguje. Zajímali jsme se snad během studené války o pluralistická opatření, která by vyhovovala komunismu? Samozřejmě že ne. Jenže radikální islám je stejnou a politicky ještě větší hrozbou pro naši svobodu, než jakou kdy představoval komunismus.

- [1] Ibn Warraq, *Why I Am Not a Muslim* (Amherst, NY: Prometheus Books, 1995), pp. 23G-237.
- [2] Vincent Carroll and David Shiflett, *Christianity on Trial: Arguments Against Anti-Religious Bigotry* (San Francisco, CA: Encounter Books, 2002).
- [3] Don Richardson, „Scholars with Strange Theories“ in *Eternity in Their Hearts* (Ventura, CA: Regal Books, 1981), pp. 133-150.

- [4] James Garlow, *A Christian's Response to Islam* (Tulsa, OK: River Oak Publishing, 2002), n.p.
- [5] For more on this subject, see my book *Eternity in Their Hearts* (Ventura, CA: Regal Books, 1981).
- [6] Dick Morris makes frequent appearances on Fox News and C-SPAN and has written several best-selling books.

Don Richardson, „Tajemství islámu“. Kapitulu „Autogenocida Evropy“ otiskneme v příštím čísle a již je umístěna na <www.reformace.cz>

ROZDÍLNÉ POSTOJE

Abychom pochopili Jehovovy svědky, nečtěme o nich, studujeme jejich literaturu; abychom pochopili branhamisty, přečtěme si jejich literaturu, abychom pochopili mormony, poznejme jejich vyznání víry, abychom pochopili biblickou spásu, čtěme bibli... Vždy studujeme přímá, induktivní prohlášení, protože zprostředkovaná, deduktivní prohlášení jsou většinou více nebo méně zdeformovaná – jako v tiché poště. Jestliže chcete vědět, co píše ZOD, nenechte si o jeho obsahu a autorech někým vyprávět, posuďte sami. Když ZOD otiskuje názory se kterými sami nesouhlasíme, vězte, netlačí nás naše ekumenické citění... Pouze si přejeme, abyste poznání čerpali přímo ze zdroje a popřemýšleli, zda je všeobjímající tolerance pro biblického křesťana vhodná. Jsme přesvědčeni, že není.

Chcete vědět, jak se katolíci dívají na spásu člověka? Překonejte se a prostudujte pečlivě schéma na další dvojstránce. Nahradi 10.000 slov! **Pozor – nechápejte jej jako stanovisko ZODu – právě naopak!** è

Chcete vědět jaké je oficiální stanovisko Katolické církve na otázku spase ní nekatolických jinověrců? Kdyby vám ZOD toto stanovisko převyprávěl, nevěřili byste! Jistě bychom dostali kritické dopisy. Pro ilustraci přinášíme na str. 26 článek katolického autora.

Prosíme, čtěte pozorně – nechápejte článek jako stanovisko ZODu – právě naopak! è è :

24 ZÁPAS O DUŠI

MIMO CÍRKEV NENÍ SPASENÍ (!?)

Během minulých týdnů jsme obdrželi řadu dopisů, ve kterých se vine téma – jak je to se spásou jinověrců. Zde je přímé vyjádření katolického autora jak je to se spásou nekatolíků. Všechna podtržení jsou ze ZODu. Prosíme, než začnete číst, přečtěte si krátké prohlášení „Rozdílné postoje“ na str. 23.

Jak máme rozumět výroku Florentského koncilu (1438-1445): Nejsvětější římská církev pevně věří, vyznává a hlásá, že nikdo z těch, kdo jsou mimo katolickou církev, nejen pohané, ale také židé, heretici a schismatici (schisma: svévolné rozdělení jednoty církve¹), se nikdy nemohou podílet na věčném životě, ale půjdou do věčného ohně, 'připraveného ďáblu a jeho andělům' (Mt 25,41), pokud se k ní před smrtí nepřipojí; a že jednotu jejího církevního těla je tak důležitá, že pouze ti, kteří jsou uvnitř této jednoty, mohou mít prospěch ze svátostí církve pro spásu, a že jenom oni mohou obdržet věčnou odměnu za své posty, almužny a další skutky křesťanské zbožnosti a povinnosti křesťanského bojovníka. Nikdo, ať je jeho dobročinnost jakkoli velká, nikdo, dokonce ani když prolíje krev kvůli Kristovu jménu, nemůže být spasen, pokud nežije v lůně katolické církve a jednotě s ní?

Je zřejmé, že správný výklad nemůže být v protikladu s tímto stanoviskem, neboť dikce i forma jeho vyhlášení ukazuje na jeho neomylný charakter. Tento výrok Florentského koncilu však nebyl vyřčen bez kontextu, neboť k téže otázce se vyjadřovali již mnozí církevní otcové (sv. Ambrož, sv. Augustin) i středověcí teologové (sv. Bernard, Petr Lombard, sv. Tomáš Akvinský), když dokazovali, že je možné, aby byl spasen nepokřtěný člověk. Sv. Augustin

poukazuje na příklad setníka Kornelia (Sk 10,44-47), který byl naplněn Duchem svatým před přijetím křtu. Lze tedy, jak vidíme z tohoto příkladu, obdržet milost posvěcující před vlastním křtem vodou. Stejně jako Kornelius, tak každý, kdo si je vědom nezbytnosti křtu, je povinen křest přijmout; jeho odmítnutím by Kornelius milosti posvěcující okamžitě pozbyl. Jak je to ale s těmi, kdo o nezbytnosti křtu nevědí? A jak je to s možností spásy těch, kdo jsou sice pokřtěni, ale jsou členy heretických nebo schismatických společností a vyznání?

Pro všechny smrtelníky platí, že nutnou podmínkou spásy je milost posvěcující, ke které patří vlité nadpřirozené ctnosti víry, naděje a lásky. Sv. Pavel v 1. listu Timoteovi (2,3-4) píše:

Tak je to dobré a milé Bohu, našemu Spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.

Tentýž Pavel také píše, že *bez víry se však Bohu nelze líbit (Žd 11,6).*

Pochopitelně, že zde nehovoří o jakémkoliv víře, ale o víře pravé a nadpřirozené. Takový člověk nemusí znát celé zjevení, musí však věřit všemu, co ze zjevení zná. Vlitá ctnost víry v tomto případě nenaklání duši jen k poznání pravdy, ale také odmítnutí omylu. Uveďme příklad, kterým vhodně demonstrováme působení Boží milosti. Pokud bylo dítě platně pokřtěno v protestantském kostele, pak obdrželo spolu s milostí posvěcující i nadpřirozenou ctnost víry. Při pozdějším vlastním užívání rozumu je tato milost posvěcující bude posilovat k odmítnutí omylu, které protestantská vyznání konstituují. Nebude-li s touto vnitřní milostí spolupracovat a bude vědomě a dobrovolně vyznávat bludy protestantismu, ctnost víry ztratí a spolu s ní milost posvěcující. Pokud tento člověk zůstane nerozhodnutý a ve vyznání protestantismu nejistý, pak je to známkou působení přítomné milosti v jeho duši, posilující

jej k úplnému odpoutání se od protestantského prostředí a konverzi ke katolické církvi.

I když se v dějinách církve setkáváme s ojedinělým názorem, že ke spáse je nezbytně nutné být pokřtěn a vodou náležet do viditelného společenství církve, církev sama toto v úzkém slova smyslu nikdy neučila. Různá nepochopení jejího učení v této otázce snad plynou z nedostatečného rozlišování objektivního a subjektivního řádu spásy. Z hlediska objektivního řádu je jedinou společností spásy katolická církev a jediným jejím prostředníkem je Ježíš Kristus. Každá alternativa ke Kristu a církvi, kterou založil, je objektivní překážkou spásy, jak nám připomíná i dokument Kongregace pro nauku víry z roku 2000 Dominus Iesus. V tomto smyslu nelze hovořit o tom, že jsou i nekatolické společnosti „prostředky spásy“, neboť to, co je jim vlastní, je omyl, nikoliv případné pravdy, které jejich příslušníci vyznávají. Nekatolické společnosti a vyznání jako takové božskou ctnost víry nezprostředkovávají! Jsou-li jejich vnější členové v milosti posvěcující, je to navzdory omylům, které jsou jejich společenstvem vlastní. Také musí platit, že se těchto omylů v daný okamžik přidržují bez vědomého a dobrovolného souhlasu své vůle (omyl, pokud není tvrdošíjný, ještě nemusí být v rozporu s ctností víry).

Subjektivní řád spásy odkazuje k vnitřnímu stavu člověka, k tomu, do jaké míry přijímá Boží milost a řádné prostředky spásy, pokud je poznal. K tomu, aby člověk došel svého cíle, kterým je podíl na životě Božím, musí smýšlet a jednat v touze plnit vůli Boží ve všem, co jako vůli Boží poznává. Církev učí, že přináležitost k církvi, která je pro spásu nutná, není výlučně přináležitostí vnější (in re), ale že je též možná přináležitost vnitřní (in voto). Proto například nominální protestant může být in voto, tedy v touze, katolíkem. Připomeňme si také, že „de eternis Ecclesia non iudicat“, tedy že ani

církev nemůže soudit o vnitřním stavu člověka, neboť ten zná pouze Bůh. Není proto možné mít jistotu o tom, že člověk, který zemřel, aniž přijal křest vodou a stal se viditelným členem církve, je zavržen. Bůh může milost posvěcující zprostředkovat i mimořádným způsobem, pokud mu člověk neklade překážky. Ano, Bůh není omezen prostředky, které ke spáse ustanovil!

Dnes jsme však svědky toho, že jsou mimořádné prostředky spásy zaměňovány s prostředky řádnými, jako by těch řádných ani nebylo zapotřebí. Tento spásný optimismus je však popřením pravdy víry „mimo církev není spása“ i reality dědičného hříchu. Tridentský koncil sice učí, že je člověk v padlém stavu schopen vyhnout se každému jednotlivému těžkému hříchu, tedy že není předurčen jim jednotlivě podlehnout, ale zároveň učí, že bez milosti Boží není možné se vyhnout všem hříchům jako celku. Také z toho důvodu je třeba považovat misijní příkaz Kristův jít do celého světa, křtít a učit zachovávat vše, co učil, jako závaznou normu pro jednání církve a jejích údů v nekatolickém prostředí. Kristus svým učedníkům neřekl, aby se usadili v Palestině a nikam nevyházeli, neboť udělí „křest touhy“ všem národům.

(1)Definice „schisma“ Blackwellova Encyklopedie moderního kř. myšlení, str. 565, Návrat domu 2001

– Michal Semín –

Mezinárodní report, str. 36, Únor 2004

SLYŠENÍ BOŽÍHO SLOVA

Thomas Watson nám nabízí to, čemu říkám deset přikázání ke slyšení Božího slova. Mnoho z nich se překrývá, takže je můžeme uvést v krátkosti jako přikázání:

1. Připravte svou duši. Než přijdete do Božího domu, oblečte svou duši modlitbou.
2. Přicházejte se svatou chutí, protože chuť podporuje dobré trávení.

3. Přicházejte s citlivým a otevřeným srdcem a s otázkou: „Pane, co chceš, abych dělal?“ Je pošetilé očekávat požehnání, jestliže přicházíte se zatvrdělým a na svět zaměřeným srdcem.
4. Dávejte pozor. Lukáš 19:48 nám ukazuje, že lidé byli velmi pozorní, když mluvil Kristus. Vždyť v řečtině to doslova znamená, že na něm viseli. Dívejte se na kázání jako na to, čím skutečně je – věcí života a smrti. Nenechte slova plynout kolem vás. Pokud vám psaní poznámek pomůže slovo podržet, pište si poznámky. Udělejte všechno, co potřebujete, abyste pro sebe Boží Slovo uchovali.
5. Přijímejte vštěpované slovo s pokorou. Pokora znamená odevzdání se a odevzdání srdce je nanejvýš důležité. Je třeba, abychom ochotně naslouchali všem radám a napomenutím Slova.
6. Spojte slovo s vírou. Pokud chybí hlavní přísada léku, lék bude bez účinku. Pokud nemáte víru, Písmo svaté pro vás nebude lékem.
7. Uchovejte, co jste slyšeli, a modlete se nad tím. Nedopustíte, aby kázání protéklo vaší myslí jako voda sítem. Naše paměť, říká Watson, by měla být jako truhla smlouvy, kam byl uložen zákon. (V souvislosti s tím řekl Joseph Alleine: „Z kolenn jděte na kázání a z kázání na kolena!“)
8. Konejte to, co jste slyšeli. Uvádějte kázání v život.
9. Hledejte požehnání Ducha svatého. Bez Ducha může být lék Slova spolknut, ale nepřinese uzdravení.
10. Dobře se naučte tomu, co jste slyšeli, tím, že o tom budete vyprávět svým dětem a svým drahým. „Ať můj jazyk opěvuje, co jsi řekl.“ Zapamatujte si každé kázání, říká Watson, jako by mělo být tím posledním, které kdy uslyšíte, protože tak to může dost dobře být.

K lepšímu či horšímu

Nakonec Watson vše uzavírá tímto varováním: „Slovo bude ve vás účinkovat tak či onak. Pokud nepromění vaše srdce k lepšímu, obtíží vás ještě více řetězy, a bídný je člověk, který jde obtížen kázáními do pekla.“

Jak můžeme vědět, jestli Boží slovo slyšíme a čteme správně? Odpověď na to je, že v tom případě vytváří Duch prostor k jeho přijetí. Je to Duch, který jej mocně objasňuje a uděluje ovoce spravedlnosti. A tak podle slov Henry Smithe, velkého puritánského kazatele: „Mějme Boží Slovo neustále před sebou jako zákon a nevěřme v nic než v to, co učí, a nemilujme nic než to, co nám nařizuje, a nenávidíme to, co zakazuje, a nedělejme nic než to, co přikazuje.“ Slovo je základní prostředek posvěcení. Slyšení a čtení Božího Slova nás povede k tomu, že potvrdíme slova Johna Flavella: „Písma nás učí, jak nejlépe žít, nejvznešeněji trpět a nejutěšeněji umírat.“

*Sword & Trowel, 1998 No. 4,
část článku How to Be Holy,
– Dr. Joel R. Beeke –*

SKUTKY TĚLA

** Milý Pavel,
nebolo to dávno, keď som Vám písala, čo sa deje s webom HCJB (keď nefungoval), písala som, že veľmi radi čítame články a počúvame kázne ... dnes sa na Vás obraciam s prosbou, ohľadom Slova Božieho, pochopenia, ale hlavne vtesnania do praktického života.*

Pri Pánovi som krátko (4 roky), Boh mi veľmi zasiahol do života a veľká vďaka Mu za to, že aj keď som Ho nehládala, zjavil mi svoju PRAVDU. Od prvých dní ma veľmi menil. Žila som len pre Jeho slávu a kochala som sa v Písme a v mnohých kresťanských knihách, všetko ostatné stalo bokom. Prežívala som nesmierny pokoj a radosť v srdci...

určite to nemusím rozpisovať a viete o čom hovorím ...

Čo bolo na tom najúžasnejšie, Boh ma nesmierne používal na svedectvo, na pokoj pre iných, na povzbudenie... všetci krútili hlavou ako som sa zmenila (ja som ale pre tu zmenu vôbec nič nerobila) ... evanjelizovala som ... behom dvoch rokov prišiel k Pánovi môj manžel, potom priateľka s manželom, naše deti to prijímajú úplne prirodzene... **VÔBEC SOM SA NESTARALA O TO, ABY SOM SA MENILA A PÁN MA MENIL ZO DNA NA DEŇ.** Bolo to užasne obdobie:

Po dvoch rokoch sa to ale úplne zmenilo. Konečne sme našli vhodné spoločenstvo, ktoré sme začali navštevovať a radosť sa stratila. Od toho času som sa začala starať o to, aby som bola dobrou kresťankou, začala som sa vŕtať v svojich hriechoch, chcem ich umŕtvovať, zároveň vidím, že to vôbec nefunguje, ale je to ešte horšie:

A toto je ten problém, s ktorým si neviem rady. **ČO TO ZNAMENÁ UMŔTVOVAŤ SKUTKY TELA? A AKO NA TO V PRAXI?** Prečítala som par článkov a kníh na túto tému, ale nikde neviem nájsť praktickú odpoveď. Pripadá mi to, ako keby nik nevedel na to odpoveď, každý to rozoberá teologicky a ja tomu vôbec nerozumiem. Nakolko Vaše kázne sú mi veľmi zrozumiteľné, snád mi Boh požehná a cez Vaše vyjadrenie dá aj pochopiť, čo mám vlastne robiť?

Prajem Vám všetkým veľa Božieho požehnania, milosti a pokoja v mene Pána Ježiša Krista.

– Andrea –

Milá Adreo!

Problém je v „začala som sa vŕtať v svojich hriechoch, chcem ich [já] umŕtvovať, zároveň vidím, že to vôbec nefunguje, ale je to ešte horšie.“

Jde v podstate o uprení se na sebe. „Nestarej se“ o skutky těla, starej se o Krista. Pokud opravdu věříš, že nese Tvé hříchy a byl za Tebe potrestán,

jakoby je spáchal On sám, pak je i Tvoje pozornost upřena na Krista a ne na sebe! Píšeš, že od té doby co jsi našla vhodnou církev, ztratila jsi radost a zabýváš se sama sebou a svými hříchy. Nezkoumej se příliš, nalezněš v sobě jen ohavnost. Ani jeden sbor není ukázkou dokonalosti, je to jen útulek nemocných a zraněných, kde mohou být jejich rány ošetřeny a zahojeny. Toho, kdo se z vlastních sil stará, aby byl dobrým křesťanem, mohu ujistit biblickým textem, že se nedostará!

♦ **Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Římanům 8:7-8)**

Jestliže vidíš v sobě náběh na hřích, obrať se k Bohu. Jen síla Ducha Božího v nás umrtví hřích. Skutky těla přece umrtvujeme Duchem a Duch vydává svědectví o Synu!

♦ **Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Efezským 2:10)**

Nesrovnávej se s druhými. Nehledej dokonalost v sobě ani v obecnosti církve. Tam se můžeš posilovat, ale také se můžeš zklamat. Dobré skutky nejsou z nás, ale připravil nám je Bůh a v tom je zdroj naší radosti a pokoje. Pokud se snažíme z vlastních sil nebo pod tlakem sboru, stanou se břemenem, které kazí náš vztah k Bohu a začneme se zabývat sami sebou. Boží pokoj a radost Ti z hloubi srdce přeje

– Pavel –

JAK UMRTVIT HŘÍCH?

♦ (10) Jestliže však je Kristus ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch žije kvůli spravedlnosti. (11) Jestliže tedy Duch Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve vás, pak Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista, obživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha přebývajícího ve vás. (12) A tak

30 ZÁPAS O DUŠI

tedy, bratři, nejsme dlužníci těla, abychom žili podle těla. (13) Žijete-li totiž podle těla, zemřete; jestliže však skutky těla umrtvujete Duchem, budete žít. (14) Neboť všichni, kdo jsou vedeni Božím Duchem, ti jsou Boží synové. (15) Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste se znovu báli, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče! (16) Sám Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. (17) A jestliže děti, pak i dědicové, totiž dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, abychom jestliže s ním trpíme, byli s ním také oslaveni. (Římanům 8:10-17)

Výzva křesťanům usilujícím o spravedlnost

Mou prosbou je, aby Bůh přidával takových křesťanů, kteří celým srdcem usilují o spravedlnost. Aby čerpali životodárnou krev hodinu za hodinou, den za dnem, týden co týden, měsíc co měsíc, rok co rok, desetiletí za desetiletím z díla většího než jsou oni sami, jejich rodina nebo jejich sbor. Aby přibývalo křesťanů na dlouhou trať, ne jen sprinterů. Křesťanům typu Williama Wiberforce, který před dvěma sty lety v Británii zasvětil celý svůj život boji za zrušení obchodu s otroky.

Většina věřících, kteří kvůli spravedlnosti utrpí porážku, cítí sebelítost a pak se ptají, kde byl Bůh, a nakonec předají celou záležitost k světskému soudu. Opravdový křesťan se poučí z porážky, vstane, stanoví si nový cíl a pokračuje.

Křesťané vedou boj se svým hříchem

Stále volám na poplach, dál pracuji na budování „o spravedlnost usilujícího“ sboru a stále prosím, aby Bůh stvořil opravdové křesťany, protože právě k tomu mě vedou verše 12-13. Chceš být člověkem, který po porážce vstane a místo plánování odvety plánuje novou strategii lásky a místo kladení otázek Bohu se podřizuje Jeho moudré a laskavé svrchovanosti? Opravdový křes-

ťan se místo skuhrání raduje ze soužení a je zušlechťován jako ocel; musí se naučit umrtvovat hřích sebelítosti a pýchy, neudržíže zášť ani závislost na lidské chvále. Opravdoví křesťané, kteří radostně pokračují na díle lásky a spravedlnosti, nepřicházejí jen tak odnikud. Přicházejí z ohnivé pece boje s hříchem v jejich vlastní duši.

Chceš-li být o spravedlnost usilující, na poplach bijící křesťan – nebo v tomto případě jakýmkoliv křesťanem, který zdědí věčný život a ne smrt, nesmíš být dlužníkem těla, jak říká Pavel, tj. staré vzpurné, neposlušné a samolibé přirozenosti, kterou všichni máme (Římanům 8:7). „A tak tedy, bratři, nejsme dlužníky těla, abychom podle těla žili“, nedlužíme tělu nic, než nepřátelství. Nekoketuj se svým zhoubcem. Přestaň dlužit tělu, neplat' za svou vlastní zkázu. Ptáte se jak? O tom se zmiňuje 13. verš. Chceš-li být křesťanem, který usiluje o spravedlnost, a být osvobozen od těla k smrti, musíš umrtvovat vlastní hříchy. To je nebezpečné, takže buď opatrný. Nemysli na hříchy druhých lidí. Nemysli na to, jak zlí lidé jsou. Mysli na své vlastní hříchy. To je to, o čem Pavel mluví. Verš 13b: „*Jestliže však skutky těla umrtvujete Duchem, budete žít.*“

Velkým učitelem církve v otázce umrtvování hříchů byl John Owen. Snad nikdo jiný ji tak důkladně neprozkoumal. Napsal malou knížku *Umrtování hřichu (právě vyšla na Slovensku: ordo@vadium.sk)*. „Umrtnutí“ znamenalo v angličtině 17. století „zabít“. Dnes to znamená pouze „uvést do rozpaků“ nebo „zahanbit“. Celá knížka je výkladem verše Římanům 8:13.

Když mi bylo patnáct, moje matka mi napsala do bible (stále ji mám) následující slova: „Tato kniha tě bude zdržovat od hřichu, nebo hřích tě bude zdržovat od této knihy.“ Owen říká: „Umrtnutí hřích, nebo hřích zabije tebe“. Uvidíme, že obě hesla jsou si velmi blízká, protože verš říká, že jsme přiváděni k životu, když Duchem usmrcuje-

me hřích – „*Jestliže však skutky těla umrtvujete Duchem, budete žít*“. A co je nástrojem Ducha, který má moc nad smrtí? Odpověď najdeme v Efezským 6:17: „*mečem Ducha jest slovo Boží*“. Od hříchu tě uchrání Boží slovo. Uvedli jsme příklad toho, co se stane, když křesťané umrtvují skutky těla. Stávají se z nich běžci na dlouhou trať, zaměření na Boha, Krista vyvyšují, o spravedlnost usilují a bijí na poplach. Co bychom měli znát, abychom plnili to, k čemu nás 13. verš Římanům vybízí?

1. Co jsou to „skutky těla“, když Pavel říká: „*Jestliže pak skutky těla umrtvujete Duchem, budete žít*“? Zajisté ne všechny skutky těla mají být umrtveny. Tělo má být nástrojem spravedlnosti.
2. Co znamená umrtvovat skutky těla? Které skutky těla mají být umrtveny? Jen ty, které nás svádí k hříchu.
3. Co to znamená umrtvovat „Duchem“? Bůh sám je Duch. On není neživý objekt, abychom s Ním nakládali, jak chceme. Pouhé pomyšlení mít Ducha pod naší kontrolou v nás vyvolává pocit znevážení. Jsem to já, kdo je v Jeho rukou, nikoliv On v mých. On je všemohoucí.
4. Znamená tato hrozba smrti, že mohou ztratit své spasení? Verš 13a: „*Žijete-li podle těla, zemřete*“. To je řečeno celé církvi v Římě. Zde jde o věčnou smrt a soud.

Víme, že každý, ať žije podle těla nebo ne, zemře fyzickou smrtí. Takže smrt, před kterou nás Pavel varuje, je něco víc. Je to něco, co se stane jednomu, ale ne druhému. Proto zůstává otázka: můžeme navěky zemřít, jsme-li ospravedlněni skrze víru? Když ano, co se stane s naším ujištěním, a když ne, proč nám Pavel hrozí smrtí, budeme-li žít podle těla? Co nám vlastně říká o umrtvování hříchu?

Znamená hrozba smrti, že můžeme ztratit své spasení?

Ten, kdo je ospravedlněn pouhou vírou, nehledě na skutky zákona, nemůže zemřít ve smyslu věčné smrti.

Jeden z hlavních důvodů, proč tomu věřím, najdeme v téže kapitole ve verši 30. Zde Pavel tvrdí, že spasení je od začátku až do konce Božím dílem, které nás zapečetilo do pevného řetězce spásy. Římanům 8:30: „*Ty, které předurčil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil*.“ Zde je pevné spojení mezi ospravedlněním a oslavením. Kdo byl ospravedlněn vírou, bude také oslaven. To znamená, že bude uveden do věčného života a do slávy. Řetězec předurčení – povolání – ospravedlnění – oslavení nemůže být přerušen.

Umrtvování hříchu

je výsledkem ospravedlnění

Otázkou je, proč Pavel říká církvi v Římě (verš 13) „*Žijete-li totiž podle těla, zemřete; jestliže však skutky těla umrtvujete Duchem, budete žít*“. Denní praxe umrtvování hříchů (skutků těla) je výsledkem ospravedlnění a je důkazem toho, že jsme ospravedlněni pouhou vírou, ne podle skutků zákona. Kdo vede válku se svým hříchem a chodí s Duchem, ví, že je spojen s Kristem pouhou vírou. A jestliže je spojen s Kristem, pak Jeho krev a Jeho spravedlnost skýtá neotřesitelnou záruku ospravedlnění a spasení.

Na druhé straně ten, kdo žije podle těla a nevede válku s tělem, nepraktikuje umrtvování hříchu ve svém životě – nemá jediný důvod žít v přesvědčení, že je spojen s Kristem vírou a tudíž je ospravedlněn. Jinými slovy umrtvování skutků těla není způsob, jak být ospravedlněn, je to jeden ze způsobů, kterými nám Bůh ukazuje, že jsme ospravedlněni. Pavel nám přikazuje, abychom umrtvovali hřích, protože když to nečiníme – když nevedeme válku s tělem a neumrtvujeme skutky těla Duchem – když milost a posvěcení pro nás nic neznamená, ukazujeme, že naše vyznání je falešné, naše členství v církvi je hra, náš křest je sebeklam a je pravděpodobné, že opravdovými křesťany nejsme a ani jsme jimi nikdy nebyli.

32 ZÁPAS O DUŠI

Umrtvování hříchu je důsledek, nikoliv příčina našeho ospravedlnění

Zde je vhodné prozkoumat důvod našeho povolání být těmi, kdo usilují o spravedlnost. Vyzývá nás Pavel, abychom tak žili kvůli našemu ospravedlnění nebo nás vyzývá k takovému životu, protože tak žijí ospravedlnění hříšníci? Je snaha o spravedlnost a lásku „v Duchu“ důvodem nebo výsledkem správného vztahu k Bohu?

Nechme opět promluvit Wilberforce. Tento člověk hořel pro svatost, právo a spravedlnost snad více, než kdokoliv jiný té doby. Když napsal svou knihu *Praktické stanovisko křesťanství*, aby roznítil zaujetí pro spravedlnost a politickou angažovanost, vyjádřil to následovně: Křesťanství je program pro „ospravedlnění hříšných“ (Římanům 5:6-8) a „pro usmíření nepřátel s Bohem“ (Římanům 5:10), abychom přinášeli ovoce svatosti. To vše je výsledkem, nikoliv příčinou, našeho ospravedlnění a usmíření.

Prvních pět kapitol epištoly Římanům ukazuje, že jediný způsob pro nás hříšníky, jak být v Božích očích prohlášení za spravedlivé, je mít spravedlnost, která je nám připsána – připočtena – přisouzena z milosti skrze víru na základě Kristova dokonalého života, smrti a zmrtvých vstání, ne na základě našich skutků. Bůh sám prokázal spravedlnost a ospravedlňuje hříšníky, kteří žijí z víry v Ježíše. (Římanům 3:26).

Poté, co byl položen tento úžasný a dokonalý základ, se nás Pavel v šesté kapitole ptá: Verš 1: „Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost?“ a verš 15: „Co tedy? Máme hřešit, když nejsme pod zákonem, ale pod milostí?“. A všechno, co je napsáno v kapitolách 6 a 7 nás vede k tomu, abychom pochopili, že ospravedlnění vírou, nehledě na skutky, nás nevede a nemůže vést k tomu, abychom hřích tolerovali.

Pavel odpovídá na svou vlastní otázku v Římanům 6:1 „Jak můžeme my, kteří jsme zemřeli hříchu, v něm

stále žít?“ Nemůžeme. Jestliže jsme zemřeli hříchu spolu s Ježíšem, nemůžeme být dál spojeni s hříchem. Víra, která nás spojuje s Kristem, nás rozpojuje s jeho protivníky. Víra, která působí pokoj s Bohem, vyvolává válku s naším hříchem. Jsi-li zadobře s hříchem, nejsi zadobře s Ježíšem; ne proto, že boj s hříchem znamená být zadobře s Ježíšem, ale proto, že být zadobře s Ježíšem vyhláší nesmiřitelný boj s hříchem.

Proto vás vybízím, abyste byli zaměřeni na Boha, Krista vyvyšovali, o spravedlnost usilovali, na poplach bili a nežili podle těla, ale „Duchem umrtvovali skutky těla“. Umrtvujte hřích, nebo hřích umrtví vás.

– J. Piper 16.2. 2002 –

BIBLICKÁ THEODICIE

Poznámka ZODu: Biblická theodicie je kontroverzní téma. Náročnějším čtenářům však rozšíří pohled. Autor několikrát cituje z Westminsterského vyznání víry, (WVV). Upozorňujeme, že WVV bylo sepsáno jenom lidmi, není to Písmo a proto nemá konečnou autoritu. WVV obsahuje významné shrnutí reformovaného biblického učení – teologie smlouvy. V mnohém souhlasíme s WVV, především v otázkách Boží svrchované milosti. K otázkám smluv, tj. vztahu Starého a Nového zákona, však přistupujeme, na rozdíl od WVV, z pohledu nejsvrchnějšího zjevení t.j. ze zorného úhlu Nové smlouvy. Širší souvislosti najdete v „teokapsu“, Čtyři Abrahamova potomstva“; na požádání zašleme.

W. Gary Crampton

Ronald Nash napsal, že nejvýznamnější výzvou theismu byl, je a bude problém zla¹. Warren věří, že pravděpodobně žádná jiná skutečnost nebyla vznášena proti judeo-křesťanské (biblické) tradici s větší frekvencí a silou, než existence

zla². A David E. Trueblood bez obalu tvrdí, že existence Boha a přítomnost zla a utrpení ve světě je důkazem pro ateisty³. Ale i sami bibličtí pisatelé mají problém v otázkách Bůh a zlo. Prorok Abakuk si stěžuje:

- ◆ *Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení. Proč tedy trpíš věrolomné, mlčíš, když svěvolník pohlcuje spravedlivějšího?* (Abakuk 1:13) [ČEP]

a Gedeon se ptá:

- ◆ *Dovol, můj pane, je-li s námi Hospodin, proč nás tohle všechno potkává?* (Soudcům 6:13).

Jestliže, jak říká bible, Bůh, který je všemohoucí a dobrý, na věčnosti neměnně rozhodl o všem, co se kdy stane a svrchovaně a prozřetelně řídí vše ve Svém stvořeném vesmíru, jak můžeme říci, že není autorem zla? Jak vysvětlíme akce Boha v přítomnosti působení zla, utrpení a bolesti? To je základní otázka, kterou se zabývá „theodicie“.

Tento výraz pravděpodobně poprvé použil německý filosof Gottfried Leibnitz (1646-1716) a je odvozen od řeckých slov (Theos Bůh a dike spravedlnost). Obojí souvisí s obhajobou dobroty a spravedlnosti Boha tváří v tvář zlu ve světě. Jak uvidíme, problém zla není vynucená polemika, jak se někdy říká.

Ve skutečnosti, jak řekl Gordon Clark: Zatímco se nejrůznější pohledy v tomto bodě rozcházejí, teologický systém nazývaný kalvinismus, vyjádrěný Westminsterským vyznáním víry, nabízí uspokojivou a naprosto logickou odpověď⁴.

Uvidíme, že výchozí bod theodie vy-chází z Božího slova.

V průběhu staletí vznikla řada rádo-by-křesťanských pokusů, jak tento problém řešit. Mary Baker Eddy, zakladatelka církve „Křesťanské vědy“ vnímá zlo jako cosi neskutečného, takže zlo je jen iluzorní představa. Nedávno, E. S. Brightman a Rabbi Harold Kushner zvolili vysvětlení konečného boha. Tento bůh má omezenou moc a inteligenci, takže za zlo ve světě nenese odpověd-

nost. Na druhé straně zoroastrianismus a manichenismus představuje dualistický koncept víry, což znamená, že protichůdné síly dobra a zla působí vedle sebe věčně, nezávisle na sobě ve formě konečných (omezených) božstev. Také člověk má dvě základní podstaty – tělesnou a duchovní. Svět je tedy ovládán silami dobra a zla. Leibnitz racionalisticky tvrdil, že Bůh byl morálně zavázán stvořit „nejlepší ze všech možných světů“. Protože zlo je ve světě, Bůh tento svět stvořil jako nejlepší ze všech světů, které stvořit mohl.

Podobné teorie jsou biblickému vidění světa na hony vzdáleny. Bible jasně učí, že zlo není iluzorní. Hřích je skutečný. Je to zřejmě v pádu člověka a následném Božím prokletí celého vesmíru⁵. Bůh nemůže být viděn jako někdo nižší než všemohoucí a vševědoucí Božství. On stvořil vesmír ex nihilo (z ničeho). Navíc je zde skutečnost, že Bůh je Stvořitel a Udržovatel veškerého bytí a vylučuje jakoukoliv formu dualismu⁶. Bůh nestrpí žádnou „konkurenci“.

Rovněž Leibnitzův závěr je mylný. Mluví o Boží morální zodpovědnosti stvořit nejlepší z množství možných světů, z nichž každý je více či méně dobrý. Tím staví Boží prozřetelnost na hlavu. Bůh nestvořil tento svět, protože je nejlepší, ale je nejlepší proto, že se tak Bůh rozhodl. Boží volby nejsou určovány ničím ani nikým kromě Boha samého. Kalvín tento princip jasně chápal, když napsal:

Boží vůle je nejvyšším měřítkem spravedlnosti a cokoliv On chce, už tím, že to chce, musí být považováno za spravedlivé. Když se někdo ptá, proč se Bůh rozhodl tak, jak se rozhodl, hledá něco vyššího než Boží vůli, což nemůže nalézt.⁷

Dále, Leibnitzův pohled se přiklání k eliminaci lidské zodpovědnosti za hřích tím, že představuje hřích jen o něco vážněji než neštěstí, které se člověku přihodilo. Bible však jasně říká, že člověk je za svůj hřích odpovědný. Napří-

34 ZÁPAS O DUŠI

klad v Davidově modlitbě pokání v Žalmu 51 neobviňuje David Boha, ani svou matku nebo Adama, s nimiž je spojen řetězovou reakcí, která v konci konců vedla k jeho hříchu. David obviňuje přímo hříšníka – sám sebe.

Také Augustín, biskup z Hippo, přemýšlel o podstatě zla. Ve svém Městě Božím i jinde zastával následující názor:

protože Bůh učinil všechny věci dobré (Genesis 1:31), nemůže zlo existovat nezávisle. Zlo je absence dobra a tma je absence světla. Není to tedy pozitivní přítomnost něčeho. V tom případě, zlo nemůže působit hřích – je to absence dobra ve stvoření, které působí zlo. Zlo je nepřítomnost dobra a je důsledkem toho, že se stvoření odvrací od Božího přikázání k „jinému dobru“ podle svého uvážení. Zde je podstata zla – je to samo stvoření, které je tvůrcem hříchu, nikoliv Bůh.

Ale ani tento přístup nepodává uspokojivé vysvětlení. Jak napsal Clark,

postrádání příčin zla, jestliže takové jsou, nevysvětlují, proč dobrý Bůh hřích nezrušil a nezaručil, aby si člověk vždy vybral nejvyšší dobro⁸.

Ani arminianismus, jakožto kvasi-křesťanský systém, nenabízí lepší řešení. Arminianští teologové připisují původ zla svobodné vůli člověka, ne Božímu rozhodnutí, a tím potvrzují dualitu forem. Adam si ve své svobodě zvolil hřích nezávisle na Boží svrchované vůli. Adam prý měl „svobodu nereagovat“ na Boží vůli. Bůh „dovolil člověku hřešit“. Ani tento výklad problém neřeší. Clark vysvětluje:

Zdá se, že myšlenka, že Bůh pouze dopouští zlo, aniž by jej nadekretoval (určil ve svém úradku), nějakým způsobem Boha zprošťuje obvinění z toho, že by mohl být autorem hříchu. Zde je třeba jisté opatrnosti s ohledem jak na logiku, tak na argumentaci celé bible. To, že Bůh dovolil satanovi zasáhnout Jób, protože to satan nemohl udělat bez

Božího souhlasu, je Boží jednání jen těžko ospravedlnitelné. Je Boží dokonalá svatost slučitelná s Božím pasivním umožněním nebo dovolením působnosti satanova zla? Jestliže Bůh mohl zabránit nejen Jóbovým zkouškám, ale také ostatním hříchům a pokušením, jejichž subjektem je lidstvo, jestliže se Bůh rozhodl zlo připustit, je to z tohoto pohledu méně odsouzeníhodné, než kdyby je aktivně nadekretoval? Kdyby mohl někdo zachránit dítě z hořícího domu, ale rozhodl se nechat dítě uhořet, kdo by trval na tom, že takové rozhodnutí bylo morálně dokonalé?⁹

Zde jasně vidíme, že lidská logika v otázkách Božího rozhodnutí a svobodné vůle člověka nemůže koexistovat se všemohoucností Stvořitele. Arminianský pohled se neslučuje ani s Boží vševědoudcností, protože ta zahrnuje i budoucnost a výsledek konečného záměru. Pokud Bůh předzvěděl všechny věci, pak se nezbytně stanou, jinak by nemohly být „předzvěděny“. Bůh nejen předzvěděl, ale dokonce i předurčil ukřižování Svého Syna rukama hříšných lidí. Přesto lidé, kteří skutek provedli, jsou odpovědní za svůj hřích (Sk 2:22-23 a Sk 4:27-28). Mohli konat jinak? Mohl Jidáš Iškariotský nezhodit Ježíše Krista? Pokládat podobné otázky také znamená hledat na ně odpovědi. Křesťanská teologie nepopírá, že Adam (a jeho potomci) měli „svobodnou vůli“ ve smyslu „svobodného mravního jednání“ (free moral agency). Lidé nejsou kameny nebo skály. Všichni lidé myslí a rozhodují se podmíněně, jinak by nemohli jednat. Lidé si volí, co chtějí konat a myslet; ve skutečnosti nemohou dělat nic jiného, než volit a reagovat. Co křesťanská theodicie odmítá, je tvrzení, že „člověk má svobodu nejednat.“ Jeho schopnost volit je vždy ovládána faktory jako je vlastní světonázor a porozumění dění, skutky, okolnosti, atd.; všechny jeho volby jsou podmíněny věčnými Božími výnosy.

Toto platí nejen pro člověka po pádu, ale platilo to také pro Adama před Genesis 3. Hlavní a určující rozdíl je, že Adam po pádu má stále morální vědomí (agency), ale ztratil to, co před pádem měl – schopnost volit to, co Bůh požaduje. Přirozený člověk ve svém stavu naprosté zkaženosti vždy volí a bude konat to, co chce, ale protože jeho hříšná mysl je ve vzpouře proti Bohu, tak mu diktuje, že vždy volí zlo (Ř 3:9-18; Ef 4:17-19). Schopnost volit dobro je obnovena pouze skrze Boží regeneraci.

Člověk není nikdy neutrální ve volbě co udělá. Boží svrchovanost neomezuje odpovědnost člověka, ale spíše ji ustanovuje. Westminsterské vyznání víry správně prohlašuje, že:

(3:1) Bůh od věčnosti nejmoudřejším a svatým úradkem Svě vlastní vůle svobodně a neměnně ustanovil vše, co se stane. To však neznamená, že Bůh je autorem hříchu (není), ani že omezí vůli stvoření, nebo že odejme svobodu a druhotné příčiny. Právě naopak, vůle stvoření a volný průběh událostí druhotných příčin je Jím ustanovena. Ačkoliv Bůh zná vše, co se může stát nebo stane, za všech možných okolností, nenařídil nic, co by se mělo stát, protože to v budoucnosti předzvěděl.

(5:2) Bůh je prvotní příčina všeho a ve vztahu k Němu se vše děje neměnně a neomylně. Stejná Prozřetelnost přikázala (nařídila v úradku) jak má vše dopadnout podle přirozenosti druhotných příčin. Jako následek druhotných příčin se některé události musí nevyhnutě stát, jiné se nestanou; podle toho, jaké budou dobrovolné záměry všech účastníků dění; a některé události se nemusí stát, ale mohou, v závislosti na dalších podmínkách.

(5:4) Boží prozřetelnost odhaluje všemohoucí sílu, nepoznatelnou moudrost a nekonečnou dobrotu. Jeho prozřetelnost přesahuje první pád a všechny ostatní hříchy andělů

a lidí. Tyto hříchy nejsou Bohem jen dopuštěny, ale jsou úzce spjaty, nařízeny a ovládány plně Jeho moudrostí a mocí tak, že splní Jeho svaté záměry. Přesto hřích vychází pouze ze stvoření a ne z Boha; Jeho svatost a spravedlivost není a ani nemůže zapříčinit nebo schvalovat hřích.

Bůh je, podle Westminsterského vyznání, svrchovanou první příčinou všech událostí, které se naplňují skrze svévolné lidského skutky. Člověk je osvobozen od řízení elektrických impulsů ve svém mozku, ale nikoliv od Božích výnosů. Cíl, který je Bohem určen, se nikdy nesmí oddělovat od prostředků – druhotných příčin, které také nadekretoval (určil). Bůh, napsal Clark, neřídí události a historii nezávisle na druhotných příčinách ... Bůh neurčil (cíl) nezávisle na prostředcích.¹⁰

Podle Westminsterského vyznání Bůh nemůže být považován za „autora nebo schvalovatele hříchu.“ Bůh je svrchovanou prvotní příčinou hříchu, ale není autorem hříchu. Člověk zdeformoval Pravdu (neposlechl Boží zákaz, a pochyboval o definici dobra) a od pádu lidstvo Dobro deformuje (nemiluje Boha). Jenom stvoření může hřešit a hřeší. Tento pohled vyučovaný Westminsterským vyznáním je v souladu s kalvinistickým konceptem determinismu. Slovo determinismus je často spojováno s negativním významem, ale nemělo by to tak být. Determinismus vyjadřuje biblický a uctivý (vysoký) pohled na Boha a vysvětluje jedinou věrohodnou theodicii. Bůh určuje neboli dekretuje každou historickou událost a každý skutek všeho stvoření, včetně člověka. Determinismus uznává, že každá událost, každý čin je výsledkem předchozích událostí a má vliv na vůli člověka. Bůh, jak říká Písmo, se nikomu nezodpovídá: „On nevydává počet ze svých slov“ (Job 33:13). On je zákonodárce (Izajáš 33:22; Jakub 4:12); člověk je pod zákonem. Co Bůh nadekretuje, je

36 ZÁPAS O DUŠI

správně jednoduše proto, že to pochází z Boha; a Bůh nemůže chybovat. Bůh je svébytný; je *ex lex* („nad zákonem“), zatímco člověk je *sub lego* („pod zákonem“). Např. desatero přikázání bylo závazné pro člověka, nikoliv pro Boha. Jediný předpoklad pro odpovědnost je zákonodárce, v tomto případě Bůh (míněna odpovědnost člověka směrem k Bohu). Člověk je odpovědný za svůj hřích, protože ho Bůh odpovědným činí; a cokoliv Bůh činí, je z definice spravedlivé; Bůh je naprosto zproštěn obvinění, že je autorem hříchu.

Determinismus, tak jak je vyjádřený ve Westminsterském vyznání, není totéž co fatalismus nebo behaviorismus. Ve fatalismu bůh, nebo bohové, nebo (osud) sudičky, určují některé, ne-li všechny, výsledky (konce) a jsou zjevně oddělené od prostředků. Podle behaviorismu nejsou skutky člověka určovány Bohem, ale chemickými procesy v jeho mozku a svalech. Někdo může namítnout,

Není vražda hříchem, který odporuje Boží vůli? Jak ji potom Bůh může chtít?

Odpověď najdeme v Dt 29:28[29]:

◆ *Skryté věci patří Hospodinu, naše- mu Bohu, zjevné však patří navěky nám a našim synům, abychom do- držovali všechna slova tohoto záko- na. [ČEP]*

Už Mojžíš tedy rozlišuje mezi Boží vůlí dekretivní („skryté věci“) a Jeho preceptivní vůlí („ty věci, které jsou zjevené“). Dekretivní vůle – (Boží výnosy) určují, co se nutně stane.

Preceptivní vůle – (Boží příkazy) je zákon, který je člověk povinen zachovávat. Slovo vůle je dvojsměrné. Bylo by lepší hovořit o Božích příkazech a Jeho výnosech (dekretech). Člověk je volán k odpovědnosti za neposlušnost zákona, ale ne výnosů (dekretů). Člověk není schopen neuposlechnout Boží výnosy (dekrety), protože Bůh je neměnný a svrchovaný. Již dříve uvedený příklad, že Bůh na věčnosti nadekretoval Kristo- vo ukřižování, přestože bylo vykonáno

rukama hříšných lidí a bylo v rozporu s morálním zákonem, který Bůh přiká- zal.

Když stojíme na skále Božího Slova jakožto naším výchozím bodu (Mt 7:24-25), přijímáme biblickou odpověď na otázky problémů zla. Protože je ur- čil, je Jeho jednání správné:

◆ *Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hos- podin konám všechny tyto věci. (Izajáš 45:7).*

Bůh svět stvořil, Bůh svět proklel, polo- žil nepřátelství mezi muže a ženu, roz- množil utrpení (Gn 3:14-19). Přesto, Bůh, který je naprosto svatý, nemůže jednat nesprávně; svrchovaně předurčil (nadekretoval), aby se zlé věci staly pro Jeho vlastní dobré cíle. Jak napsal Je- rome Zachius:

Boží vůle je příčinou všech *událostí* a přitom sama příčinu nemá, proto- že nic nemůže být příčinou toho, co je příčinou všeho. Proto nacházíme vysvětlení každé *události* v koneč- ném důsledku pouze ve svrchované Boží vůli. Bůh nemá žádný jiný mo- tiv proto co činí, kromě ipso volun- tas, kromě moci Svě vůle, která je vzdálena od nespravedlnosti jako spravedlnost sama.¹¹

Takže můžeme říci, že hřích a zlo exis- tuje z dobrých důvodů. Bůh je určit (nadekretoval) ve svém věčném plánu a slouží nejen k Jeho vlastní slávě, ale také pro dobro Jeho lidu. S touto biblic- kou podmínkou v mysli je snadné opo- novat anti-teismům Davida Huma, který tvrdí, že přítomnost zla ve světě odpo- ruje atributům křesťanského Boha. Hu- me argumentuje následujícím způso- bem:

1. Dobrá božská podstata chce zabránit výskytu zla (všeho).
2. Vševedoucí a všemohoucí božská podstata je schopna zabránit výskytu zla (všeho).
3. Zlo existuje ve světě.
4. Tudíž buďto Bůh není dobrý, nebo není vševedoucí, nebo není vše- mohoucí.¹²

Problémem Humova argumentu je výchozí bod. Předpokládáme, že Hume je schopen definovat „dobro“, „zlo“ a „dobrotu (benovolenci)“, ale z toho nevyplyvá, že dobrá (benevolentní) božská podstata chce zabránit výskytu zla. Hume předpokládá, že dobré božství je dobré vzhledem ke všem svým stvořením, ale Písmo tento předpoklad explicitně odmítá. Jde o chybný předpoklad. Všechny věci neslouží k dobrému všem Božím tvorům, ale jen těm, kteří jsou povoláni podle Jeho záměru.

Základem pochopení problému zla je nalezení správného výchozího bodu. Biblické chápání existence zla nepředstavuje žádný významný problém. Ve skutečnosti přítomnost zla je mnohem problematičtější při pohledu na svět z hlediska nevěřících. Jak může nevěřící definovat zlo bez absolutního měřítka, co je správné a co špatné, co je zlé a dobré? Definice dobra a zla nemůže být postavena na nekřesťanských základech. A jestliže jsou používány křesťanské základy, aby mohl být problém zla nastolen, pak právě křesťanské základy, které vyplývají z Písma, vysvětlují nejen příčiny, ale i účel zla ve světě.

♦ ***Neboť víme, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle Jeho rozhodnutí. (Římanům 8:28).***

Konečně, biblická theodicie tvrdí, jak říká WVV (3:5, 5:1), že všechny věci, které Bůh určil a prozřetelně působí, aby se staly, jsou „všechny k chvále Jeho slávy milosrdenství, to jest k Jeho vlastní slávě.“ Robert Reymond správně prohlašuje, že

jednomyslný pohled celého Písma říká, že Boží (supralapsarianistický) účel ve stvoření světa spočívá v tom, aby byl Bůh oslaven (Iz 43:7,21; Ef 1:6-14) skrze oslavení Svého Syna jako prvorozeného z mnoha bratří (Ř 8:29), jako Pán Své Církve (Fp 2:11; Ko 1:18). Stvoření povstalo, aby sloužilo Božím spásným záměrům.¹³

Z toho vyplývá, že pád lidstva musel nastat, aby byl Bůh nakonec oslaven skrze oslavení ve Svém Synu. To znamená, že Boží předurčení pádu a Jeho prozřetelné uvedení ve skutečnost byly nezbytné. Božím záměrem byla Jeho vlastní sláva. O tom hovoří apoštol Pavel v Římanům 5:12-19. Tam se dozvíme, že Adam a Kristus jsou federální hlavy dvou vztahů. Je nezbytné říci, že kdyby Adam úspěšně prošel zkouškou v Zahradě, byl by Bohem přijat jako představitel spravedlnosti. Přešel by ze stavu *posse peccare* (schopen hřešit) do stavu *non posse peccare* (neschopen hřešit). Adamova spravedlnost by pak mohla být připsána všem jeho potomkům (tedy celé lidské rase). Celé lidstvo by hledělo k Adamovi, nikoliv ke Kristu, jakožto k zachránci – Spasiteli. Po celou věčnost by Bůh sdílel Svou slávu se Svým stvořením – Adamem. Ironicky by tak Adamova poslušnost vedla k modlářství. Proto je stvoření jiného světa, než toho našeho, i logicky nemožné. Pouze svět, kde došlo k pádu člověka, odráží slávu samotného Boha. Kdyby Adam uposlechl, Ježíš Kristus a Jeho poslání být „prvorozený Syn mezi mnoha bratřími“ a Pán Svě církve, by nedošlo naplnění. Otec by neobdržel slávu za Svou práci skrze Syna.

Navíc se zdá, že je tento (supralapsarianistický) pohled na účel stvoření v souladu s mnoha puritány, kteří odkazovali na událost v Genesis 3 jako na „šťastný pád“. A nejen to, je to jediný logický závěr, který je v souladu se stvořeným vesmírem, kde existuje zlo pro Boží záměry, ale Boží lidé jsou mnohem více požehnáni díky Kristově inkarnaci, než by byli požehnáni poslušností Adama.

*Autor, Dr. Crampton,
žije v Montpelier ve Virginii, USA.
Tento příspěvek je rozšířenou verzí
článku, který byl poprvé otištěn
v The Issacharian Report,
February 1994.*

38 ZÁPAS O DUŠI

- [1] Faith and Reason (Zondervan, 1988), 177.
- [2] Thomas B. Warren, Have Atheists Proved There is No God? (Gospel Advocate Co., 1972), vii.
- [3] Philosophy of Religion (Harper and Row Publishers, 1957), 231.
- [4] God and Evil (The Trinity Foundation, 1996), 7.
- [5] Dokonce i kdyby zlo bylo iluzorní, což není, iluze by existovaly a musely by být jakožto zlé iluze vysvětleny.
- [6] Ve skutečnosti je filozofický systém nazývaný dualismus absurdní. Kdyby vedle sebe stála dvě rovnocenná a věčně existující božstva, nemohli bychom říkat, že jedno je dobré a jedno zlé. Bez nejvyššího standardu nejsme schopni určit, co je dobré a zlé; dobro a zlo nelze definovat podle ničeho. Ale je-li takový nejvyšší standard (což je něco nad těmi dvěma božstvy), pak se v konečném důsledku nejedná o dualismus.
- [7] Institutes of the Christian Religion. Translated by Ford Lewis Battles (Westminster, 1960), III:23.2.
- [8] God and Evil, 9.
- [9] Gordon H. Clark, First Corinthians (The Trinity Foundation, 1975, 1991), 156-157.
- [10] Gordon H. Clark, What Do Presbyterians Believe? (Presbyterian and Reformed, 1956, 1965), 38.
- [11] Cited in Gordon H. Clark, An Introduction to Christian Philosophy (The Trinity Foundation, 1993), 113-114.
- [12] David Hume, Dialogues Concerning Natural Religion, in God and Evil, edited by Nelson Pike (Prentice Hall, 1964).
- [13] Robert L. Reymond, God and Man in Holy Scripture (unpublished syllabus, Covenant Theological Seminary, 1990), 126, 127, 142.

©1999 Trinity Foundation
Připravil: – Radek Hynek –

NAPSALI JSTE NÁM

ZOD nemusí souhlasit buď částečně nebo úplně s obsahem nebo věroučnými poznámkami, které v jednotlivých dopisech zazní. Dopisy mají ilustrační, ne věroučný cíl.

* Milý bratře,
velmi děkuji za lednové číslo Zápasu o duši. Se zájmem sleduji změnu Tvých názorů. Tvá schopnost sebekritiky je mi sympatická, i když ne vždy souhlasím s revizí Tvých předchozích názorů. Tvé nynější postoje jsou pro mne jako luterána příliš kalvinistické. Knihu Zápas o duši mám a dost mne oslovila, i když jsou tam skutečně některé mylné předpovědi (např. ČR je v EU a neměla tam být). Občas se přesto k ní rád vracím. Například teď, kdy připravuji na biblické hodiny pražského sboru LECAV (Luterské evangelické církve augsburského vyznání)

výklad jednotlivých kapitol knihy Zjevení. Dispenzacionalismus je mi stále blízký, což je asi důsledek mého několi-kaletého členství v Křesťanském společenství Praha. Ale snad jsem otevřen pro případnou změnu názorů podle Boží vůle. Vždyť nyní poznáváme a prorokujeme jen částečně (viz 1K 13,9-10, KP). Posílám Ti výklad 4. kapitoly Zjevení. Pán s Tebou a Tvým domem.

*S bratrským pozdravem
– Stanislav H. –*

Milý Stanislave!
Velmi mne těší Tvůj otevřený přístup k Písmu. Není křesťana ani člověka, který by neměnil názory. Většina změn znamená růst. Přeji to nejlepší.
– pst –

* Drazí Steigerovi,
osobně jsem vděčný za Váš časopis a Vaši práci. Rád čtu články především doktora Petera Masterse, kterého si velmi vážím. Toto jméno je pro mě jakousi „zárukou“, že zmíněný článek je nutno si přečíst, protože se jedná o zdravou biblickou stravu. Proto Vám chci tímto poděkovat, že články tohoto Božího muže překládáte a otiskujete. Je mi však nesmírně líto toho, že kromě biblického pohledu na danou problematiku (ať už se jedná o dar jazyků nebo otázku kurzu Alfa – mluvím všeobecně), otiskujete ještě dvacet různých pohledů na věc a třicet jiných názorů. Vzniká z toho „demokratický chaos“, ze kterého je potom problém vybrat si to pravé. V pravé církvi nikdy nepanovala demokracie ani žádný jiný systém – v Kristově církvi je bezpodmínečná poslušnost Jeho vůli, slovům a nařízením. Je dobře, že dáváte prostor veřejnosti, ale mám obavy, aby se s postupem času ze ZODu nestalo diskusní fórum. Podle mě byste se měli držet pouze výkladů, které se stoprocentně shodují s biblí. Dnešní svět nabízí až příliš mnoho chaosu; práce křesťanů by měla poukazovat na jedinou Pravdu, kterou je Kris-

tus; ne na shluk desítek názorů. Naše názory, a v tom se jistě se mnou shodnete, mají pramalý význam ve srovnání se svatým Božím Názorem, který nám byl oznámen v bibli, zjevován a potvrzován Duchem svatým. A toho bychom se měli jako křesťané (Kristovi následovníci) držet.

S tím se s Vámi loučím a přeji Boží pokoj a Jeho přítomnost v osobním životě.

– Internet –

Milý bratře,

Myslíme, že jsi nás upozornil na něco, co jsme si neuvědomovali. Nemyslíme, že bychom předkládali desítky názorů v jednotlivých článcích. Jestliže zazněl někdy jiný názor, potom jsme jej přetiskli jako protiklad k teologii, kterou zastává ZOD, aby to, v co věříme, ještě více vyniklo. Naše chyba asi byla, že jsme předpokládali, že to všichni čtenáři pochopí. Od nynějška, když otiskneme článek, který hlásá jiný pohled než zastává ZOD, upozorníme na to v kratičké předmluvě, kde i vysvětlíme, proč takový článek přetiskujeme (viz strana 26 v tomto čísle – „Mimo církev není spasení“).

Pokud se týká „stoprocentních“ výkladů, tak bych nedal ruku do ohně ani za Petera Masterse. Je to jen člověk jako my všichni, vzácný bratr v Kristu s nímž jsem se osobně setkal. Všichni, Já, Vy i on, si chováme někde v hloubi duše svoji oblíbenou „herezi“, která nám „100% sedí“ s biblí. Peter Masters je zastáncem teologie smlouvy, v tom s ním nesouhlasím. Přesto je to můj milý bratr, protože miluje Krista a „demokraticky“ jej tiskneme a budeme tisknout. Jeho články a knihy jsou většinou vynikající. Stoprocentnímu výkladu se můžeme jen přibližovat. „*Ecclesia reformata semper reformanda*“ bylo staré heslo reformátorů – „*Církev reformovaná se neustále reformuje*“. Jak jinak se může reformovat než vlivem různých „100% výkladů“, jež bývávaly v době svého vzniku taky „herezi“. Je

snad „Baptistické [londýnské] vyznání víry z roku 1689“, jež Peter Masters vyznává, posledním, konečným, tedy statickým vyznáním křesťanů dokud se nevrátí náš Pán Ježíš Kristus? Věřím, že není.

V rubrice „Napsali jste nám“ samozřejmě zazní desítky názorů, znovu jsme předpokládali, že je čtenáři nebudou chápat věroučně. To, že čtenářské dopisy otiskneme, ještě neznamená, že se s nimi ztotožňujeme. Vybíráme je proto, že nám odhalují nové obzory a nastavují zrcadlo samotné duchovnosti církve. O tom je vzájemné povzbuzování, napomínání, rozlišování, rozšiřování obzorů a dialog, který nás učí lásce a vzájemné toleranci. Dopisy budeme uvádět s krátkou předmluvou, viz str. 38. Díky za upozornění.

* Vážení a milí bratia v Kristu, rok po roku čítajúc Váš časopis nadobúdam dojem, že postupne sa stáva zbierkou rôznych ľudských názorov na to, na ono, ako keby ste v prílišnej objektivnosti chceli dať každému priestor. Rozmýšľam, prečo to tak je, prečo ste sa odklonili od podstaty veci – jasného a čistého zvestovania Božieho slova s cieľom bojovať dobrý boj, teda zápasit' o dušu. Alebo sa ešte chcete páčiť ľuďom? Ide Vám azda o to, byť s každým, za každú cenu za dobre? Ak budete zvestovať Pravdu – Ježiša Krista samotného, veru aj nenávidení budete pre Jeho meno a mnohí sa Vás budú strániť. No ak chcete len ľudské pohľady, komentáre a všakovaké spletence, rôznych, tzv. odborníkov zverejňovať, míňate sa cieľa a stávate sa len jedným zo zábavných kresťanských časopisov. Veď toto nie je čas na akési zdvorilostné frázy, na uspokojovanie tej-ktorej strany či teologických dišpút. To je zápas o dušu. Tu ide o život. O večný život. Nie o to, či niekto vidí veci tak alebo onak. Váš časopis číta zaiste mnoho ľudí a nie všetci sú upevnení v nádeji, vo viere, nie všetci už majú to presvedčenie sami v sebe.

40 ZÁPAS O DUŠI

Za nich píšem, aby neboli zamotaní ešte viac i pričinením Vášho časopisu. Lebo nie všetci vedia hneď posúdiť, čo je dobré a čo zlé, preto teda Vy duchovní ich máte napraviť, usmerniť na pravú cestu. Lebo čítajúc stránku za stránkou, človek zaves nadobúda dojem, že všetko je akoby správne, tolerovateľné, slobodný názor taký i onaký, ale to je ekumenizmus ľudskej múdrosti. Je iba jediná Pravda, jediná Cesta a jediný pravý Boh a Večný život – Ježiš Kristus (1. Ján 5:20). Ostatné je smetie slov. Nádejám sa teda, že upriamite svoje pohľady na Neho samotného a naše srdcia sa roztúžia láskou k Nemu, aby sa On sám stal podstatou nášho bytia, naším vyjadrením slovom i písmom, aby sa On sám stal naším životom.

– Dušan L –, Žilina

Milý bratře,

S podstatou Vašeho dopisu jistě souhlasíme. Máte pravdu, ZOD není dokonalý časopis a my, kdo jej připravujeme, jsme hříšní a chybní lidé. Na váš dopis se těžko odpovídá. Píšete, že se chceme líbit lidem? Kdybychom se chtěli líbit lidem a být ekumeničtí, jak naznačujete, pak by ZOD nebyl kritizován nebo zakázán v tolika denominacích v CZ a SK. Někteří lidé se nás straní, protože opravdu věříme v mocného a svrchovaného Boha. Slovní pronásledování a zákaz vyučování v některých sborech je náš denní chléb. Jedni nám vyčítají, že nejsme dostatečně tolerantní a ekumeničtí, Vy nám vyčítáte pravý opak. Pokud člověk zaujme určitý postoj, stane se terčem kritiků zprava i zleva. Psát tak, aby nás každý akceptoval, by bylo mnohem snazší. Stačí dojemná svědectví a trochu křesťanských názorů, které čtenáře především povzbudí, trochu poradenství a máme klid. Hlavně nechte teologii (bibli) na pokoji – to nikoho nezajímá!

Bratře, nerozumím Vaší argumentaci. I Vy přece máte nějaký biblický názor na každou otázku, která se týká našeho Spasitele Pána Ježíše Krista.

Být bez názoru je stejně nemyslitelné jako být bez jména. Snažíme se o křistocentrický výklad všech veršů jak ve Starém, tak v Novém zákonu. To nemůžete popřít. Dobře víte, že říkáme je-
nom Amen k 1J 5:20. Kolikrát jsme jej nebo jeho obsah citovali za těch 15 let? Kolikrát jsme napsali a řekli, že věčný život nevězí ve věčném trvání – časové kvantitě, ale v poznání Boha a spojení s ním – duchovní kvalitě. Nikdo, v kom přebývá Duch Boží, nemůže popřít „Je
iba jediná Pravda, jediná Cesta a jediný pravý Boh a Večný život – Ježiš Kristus (1. Jan 5:20). Četl jste snad někdy v ZODu něco jiného?

Jednou jsem slyšel trefnou definici kritika: „Kritik je ten, kdo ví, jak by to dělal, kdyby to uměl.“ Proto Vás, bratře, prosíme, myslím to vážně a v lásce, abyste nám napsal alespoň jeden článek ročně, který splní všechna Vaše křistocentrická měřítka, a který nebude smetištěm slov. Tím osobně přispějete k napřímení ZODu, a tomu, aby se nestal jen zábavou pro 6.500 čtenářů.

V Jeho Milosti

Váš pavel steiger

* Moji milí,

děkuji vám za Zápas o duši. Rád a se zájmem je pročítám. Po přečtení těchto naježených dopisů bych řekl, že některým ani nejde o to, zda to či ono je správné nebo pravdivé, ale o to, že oni si jako církev nebo sbor pěkně podřímují a kazatel jim v kázání pěkně zapšíká. Teď přijde Zápas o duši a chce po nich, aby se probudili a začali přemýšlet. Pryč s ním. Dejte nám pokoj. My se tady chceme dodímat druhého příchodu Pána Ježíše.

– Milan N., Kadov, dopis č. 323 –

* Vážený pane Steigere,

chci Vám a Vaší manželce srdečně poděkovat za Vaše články a vůbec za celý Váš časopis ZOD, který jsem před časem objevil na internetu, aniž jsem ho kdy viděl v tištěné formě. Zatím jsem četl jen nesystematicky pár desítek

článků, ale mohu říct, že mi velmi pomohly upevnit a prohloubit moji víru. Zejména si vážím vašich pojednání o předurčení pro jejich nekompromisní věrnost biblí. Sám na sobě jsem zažil, že bez působení Ducha svatého není možné biblí pochopit. Když jsem byl ještě ateistou a poprvé otevřel biblí, vůbec mě neoslovila. Ale přibližně za rok a půl jsem zpozoroval změnu ve svém myšlení a cítění a teprve na základě tohoto „duchovního probuzení“ mě bible uchvátila a začal jsem se zajímat o to, zda existují historické doklady o tom, že se události v ní popisované skutečně staly. Kéž dá Bůh Vám a Vaší paní i všem ostatním, kdo se podílejí na přípravě časopisu, aby vám tato nekompromisní věrnost Písmu zůstala.

– S úctou Luděk K. –

* Vážení sourozenci v Kristu, jsem za vás velice vděčna Bohu, i když řádky vašeho časopisu moc nečtu. Přiznám se, že jsem zcela primitivní člověk a některé články jsou pro mne těžké a také ty kritické dopisy nemám ráda. Vždyť jsme všichni omylní. Víím, že děláte velmi dobrou a náročnou práci a jste vystaveni různým útokům. Modlím se, abyste odolali všem ďábelským útokům a pokračovali v práci, kterou vám Pán uložil. Protože kdyby to byl jen váš nápad, dávno by to skončilo – Bohuslava P., Ženkla, dopis 315 –

* Dobrý den, vážení manželé Steigerovi.
Jak již víte z mých uplynulých dopisů jsem dlouholetým čtenářem Vašeho periodika ZOD. Přes určité snažení se mi nikdy nepodařilo Vaše biblické učení, zejména Starý zákon, přijmout bez vážných výhrad. Nejsem tedy na rozdíl od vás mezi disponovanými vyvolenými. To znamená, že mě nečeká život věčný, nebesa nebo ráj. Nemohu obžít Stvořitele a prosit o odpuštění hříchů, které jsem dle mého kritického soudu neučinil, případně i za to, že jsem se narodil. Přijímám tuto skuteč-

nost v pokoře. Očekával bych dříve alespoň náznak Toho „Kdo tak miluje svět“, proč mi zemřela mladá žena a dvě dospělé děti, proč jsou dějiny lidstva dějinami válek a nekonečného utrpení.

V posledním ZOD (duben 2004) str. 28-34 jsem věnoval pozornost článkům „Satanovy možnosti a omezení“ a „Proč je satan nyní svázán“. S jakou jistotou se mluví o démonech, satanovi, ďáblech, padlých andělech, ohnivém jezeře a vyšších inteligentních andělech z Boží vůle atd. Jako lidé 21. století přece není možné, že těmto středověkým báhorkám věříte – jestli ano, tak je má duše velmi smutná. Zaslám vám na památku svoji fotografii se zjevením Krista varujícího (mé starší sochařské dílo). Příkládám doklad o zaplacení příspěvku na rok 2004 a současně žádám, aby mi další výtisky ZOD již nebyly zaslány.

Zůstávám v obdivu ke stvoření, zázraku vesmíru a života.

– Karel V., Brno, dopis č. 437 –

* Milí Steigerovi, jsem již starší mladík a dlouholetý posluchač bratra Pavla Steigera, jehož hlas a pregnantní vyjadřování myšlenek Písma sv. na radiové stanici TWR Monte Carlo, nebo donesené radiovými vlnami až z Ekvádoru, a zachycené sovětským transistorovým radiem VEF 206, nás posílalo v dobách komunistického útlaku. ... Byl jsem velmi rád, když jsi, milý bratře, jednou krátce po „sametovém“ převratu zavítal i do našeho přerovského klubu ČSPI [Česká společnost přátel Izraele] a mohli jsme vidět, slyšet a uvítat mezi námi živou legendu, jejíž hlas a myšlenky nás na dálku tak živě uváděly do Božích tajemství a nádhery následování našeho Pána. Jsem také i dlouholetý čtenář ZODu, kdy byl ještě distribuován z Velké Bíteše, ovšem poslední roky jsem z četby tohoto čtvrtletníku dosti zklaman. Příčina je v substituční teologii náhrady, kulantně řečeno v „teologii

42 ZÁPAS O DUŠI

Nové smlouvy“. Nesdílím tyto názory, ani názor ZODu na charisma jazyků, ač sám nejsem v „jazyku“ se modlící křesťan. Zažil jsem však sám na sobě Jeho působení jednorázovým způsobem a dnes po něm netoužím (dříve ano). Nikdy jsem v „tom“ neviděl nějakou „věc“, nedotazoval se: „Už to máš?“, ale NĚKOHO, kdo odpovídal na upřímnost a vydanost svého čerstvě narozeného dítěte, ačkoliv znovuzrození a křest Duchem svatým nemusí hned nutně doprovázet tento či jiný viditelný dar Ducha svatého. Byl jsem také přítomen působení jistých „odborníků“ psychické sugesce a autosugesce. Byl jsem i svědkem, kdy se tento nejmenší z darů Ducha sv. v pyše nositele přeceňoval a byl jsem svědkem i mnoha úletů a dokonce odpadnutí tak zvaných „halelujáků“ dle slov našeho Pána u Matouše 7:21-23. Jsem však nesmírně Bohu vděčen za Jeho milost, když nám dá sem tam nahlédnout do svědectví Ježíše Krista duchem prorocství (Zj 19:10c), protože tento dar celou Církev vzdělává.

Jsem také rád, že můj milý bratr Pavel Steiger je i nyní názorově flexibilní a komunikativní, o čemž mne ujistil bratr Radek H., můj dlouholetý a věrný spolubojovník.

Musím se však omluvit a přiznat, že se osobně nemohu „prokousat“ myšlenkami článků „Dilema Žida Staré smlouvy“, „Tisícileté království“ a brožurkou „Čtyři Abrahamova potomstva“. Jsou mi cizí svým akademickým jazykem, který s prominutím nazývám, že je „pro žirafy“, zatímco bible je srozumitelná i prosté babičce; – ale jsou mi cizí i duchem, neboť často je celá konstrukce postavena na verších či kapitolách vytržených z kontextu celé bible. Bible se vysvětluje Biblí – tak mne to učil evangelista D.L. Moody v knížce „Požitek a prospěch pro zkoumatele bible“, ale i můj otec dlouholetý kazatel Evangelia. Bratře, vím, že jste s Radkem již spolu asi dvakrát dlouho hovořili a padlo tam dokonce mé jméno, že někdy přijedeme

spolu za Tebou, si bratrsky probrat alespoň otázku Izraele – omlouvám se a přiznávám, že jsem ještě nebyl schopen prostudovat a řádně se seznámit s výše uvedenými články a tak nejsem schopen prozatím ani kvalitní diskuse, či oponentury.

Prozatím bych Ti však poslal v příloze alespoň některé mé články, ze kterých alespoň vytušíš, kterým směrem se ubírá mé přemýšlení o Božích plánech s Izraelem. Samozřejmě i já se těším na setkání s Tebou a na to, že mohu být obohacen novými pohledy v té nádherné mozaice Božího plánu spásy. Prozatím zůstávám s přáním milosti, pokoje a Božího požehnání ve vaší práci s manželkou.

– Jindřich J. K. –

Milý bratře, píšete, že myšlenky, „substituční teologie Nové smlouvy“ jsou Vám cizí svým akademickým jazykem, který s prominutím nazýváte, že je „pro žirafy“, zatímco bible je srozumitelná i prosté babičce;

Zvěst Božího slova je bez pochyby jednoznačná. Naše porozumění Božího slova však již jednoznačné není. Kdyby bylo, nebylo by tolik denominací. Jistě, je srozumitelné i prosté babičce, ale není srozumitelné všem prostým babičkám. Ani Ježíš nezamýšlel, aby Jeho slovu všichni rozuměli jednoznačně:

♦ Učedníci k němu přistoupili a řekli: „Proč k nim mluvíš v podobnostvích?“ On jim odpověděl: „Protože **vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno.**“ (Matouš 13:10-11)

Boží slovo je dynamické a promlouvá ke každé generaci svým obsahem. Jak můžete, bratře říci, že jmenované texty ... jsou mi cizí i duchem, neboť často je celá konstrukce postavena na verších či kapitolách vytržených z kontextu celé Bible ...

a vzápětí napíšete:

... že někdy přijedeme spolu za Tebou, bratrsky probrat alespoň

otázku Izraele – omlouvám se a přiznávám, že jsem ještě nebyl schopen prostudovat a řádně se seznámit s výše uvedenými články a tak nejsem schopen prozatím ani kvalitní diskuse, či oponentury ...

Ještě jste texty řádně neprostudoval, nejste zatím schopen kvalitní oponentury, ale současně už víte, že celá konstrukce těch textů je postavena na verších vytržených z kontextu? Pokud to tak je, není nic snazšího než ukázat verš po verši, jak byl vytržen.

Posíláte mi své články, abych pochopil, kde stojíte. Váš pohled dobře znám. Oprašte knihu „Zápas o duši“, kterou jsem dopsal před 20 léty – tam se jistě shodneme téměř na 100%. Knihu jsem psal v době, kdy jsem znal jen jeden – dispenzační výklad. Byl jsem tehdy uchvácen biblickým proroktívem a budoucností Izraele. Jiné teologie mě nezajímaly, odmítal jsem je, protože jsem byl přesvědčen, že mi nemají co dát. Vzpomínám si, že když jsem se začel do knihy, jejíž výklad bible nebyl dispenzační, po 15 minutách jsem ji sklapl a pomyslel si: „Dnes víme lépe, jak to je ...“ aniž bych chápal širší souvislosti a právě ten výklad bible biblí, lépe, výklad Starého zákona Novým zákonem. Vyznávám, byla to moje osobní pýcha. Byl jsem unášen výklady Starého zákona, který „poukazoval“ na současné události. Vše se „naplňovalo“ před námi na naší generaci! Děkuji Pánu, že mě provedl traumatickou duchovní revizí pohledu na Boží slovo.

Děkuji Pánu za každého jednotlivce, který je otevřen naslouchat a na modlitbách prosí o moudrost při výkladu Božího slova. Vůbec, bratře, netrvám na tom, abyste viděl Starý zákon očima Nového zákona, abyste staré zjevení slibu interpretoval novým zjevením – naplněním v Kristu, přestože Mojžíš a proroci psali o Ježíšovi (J 1:45; J 5:46)

Netrvám, abyste přijal kulantně řečenou „Teologii nové smlouvy“, jež je Vám cizí duchem, přestože jejím ústředním mottem není nic méně než:

♦ *To všechno [stará smlouva] je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus. (Ko 2:17)*

Názory se nedají vnucovat. Proto Vás velmi prosím, bratře, abyste sporné otázky věnoval dostatek pozornosti, abyste dopodrobna věděl, s čím vlastně „nesouhlasíte“... Velmi si Vás vážím i Vaší neúnavné práce pro Pána.

– Váš Pavel Steiger –

Milí čtenáři,

následující reakce se týká přímo výkladu mluvení v jazycích z minulého čísla ZODu. Ozvalo se nám šest čtenářů a každý zaslal víceméně jednotný a obsáhlý výklad. Vybrali jsme dopis necharismatického bratra a těm, jejichž dopisy jsme nezařadili, se omlouváme. I dál budou mezi věřícími „dva stupně“ – s jazyky či bez nich a naším přáním je, abychom jedni druhé navzájem respektovali a nepovažovali jeden druhého za méněcenného, Duchem nedotčeného či neobdarovaného. Podobně, jako jsme v minulém čísle uzavřeli výměnu názorů, která se týkala kurzů Alfa, tak i dnes uzavíráme téma mluvení v jazycích.

Prosíme, buďte k nám shovívaví, děláme spoustu chyb, nejsme vševědouce ani neomylní. Naše motivace je především, aby se naší práci Bůh oslavil. Jiný úmysl nemáme – to nám musíte věřit. Ať napíšeme nebo přetiskneme cokoli, vždy se najdou ti, jimž se to nebude zamlouvat.

Chceme se v lásce a pokoře podřizovat autoritě svrchovaného a ukřižovaného Pána Ježíše Krista. V ZODu vždy jasně vymezujeme v co věříme. Teologii, kterou zastáváme vždy podporujeme biblickými verši, v co nejširších souvislostech. Na druhé straně nechceme a ani nemůžeme demokraticky hlasovat či autokraticky vnucovat naše stanovisko. To je věc Ducha. Naše zbraně jsou duchovní. Chceme čtenářům přinášet podněty k přemýšlení a dalšímu duchovnímu růstu. Zda souhlasíte s naším pohledem či ne vyjadřujete právě

44 ZÁPAS O DUŠI

svými dopisy a elektronickou poštou. Je nám líto, když čtenáře ztratíme a radujeme se, když čtenáře získáme. Jsme Pánu vděční, že můžeme otiskovat výklady nejen současných, ale i minulých teologů a křesťanských myslitelů. Vždyť jen tak můžeme jeden druhého obohacovat a usměrňovat. Přinášíme především to, co nás oslovuje a co objevujeme v bibli a pokladnici nepřeborných zdrojů, které jsou nám jazykově dostupné. Chceme čtenáře informovat o nejruznějších zkušenostech zahraničních sborů a církví, a o trendech, z nichž se některé u nás objeví v blízké budoucnosti.

– Vaše redakce –

* Milý Pavle,
již mnohokrát jsem Vám měl v úmyslu napsat, protože se mi Váš časopis *Zápas o duši* velmi líbí. Vždy jej přečtu celý a zpravidla načerpám mnoho nového a zajímavého, jsem seznámen s novými souvislostmi a často povzbuzen i tím, že někdo má podobné názory s těmi, k nimž jsem mnohdy dospěl na základě osobního studia *Písma*, z nichž některé dokonce byly v protikladu s oficiálními názory církví, s nimiž jsem se v životě blíže setkával.

Např. představa Božího vyvolení mi byla vždy celkem blízká, i když bych to asi tak radikálně jako Vy neprezentoval, protože lidé jistě mají pocit, že se rozhodli sami a bible také ukazuje dvěma směry. Ale v zásadě jsem s Vámi souhlasil. Vysloveně mě potěšilo učení amilenialismu. Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel, ale tak nějak sám od sebe jsem začal nabývat pocit, že Zjevení zřejmě nehovoří jen o budoucích časech, ale že tisícileté království by mohlo představovat éru křesťanství. Jen se mi to zdálo příliš odvážné vzhledem ke všem ostatním výkladům, které jsem tehdy znal, včetně toho Vašeho původního, jenž se mi už v mých křesťanských počátcích nezamlouval a cítil jsem, že žádné milénium v budoucnu

logicky ani v kontextu zbytku bible nedává mnoho smyslu. A v té době se v *Zápase o duši* objevil článek na téma milénium, který přišel jako na zavolanou a mé nové smýšlení nejen utvrdil, ale velmi mě v něm povzbudil, posílil a přinesl mnohá další upřesnění.

Tedy v naprosté většině případů mohu vyslovovat jen souhlas a chválu na Vaše články. Ale právě nyní jsem s jedním celkem dost zásadně nesouhlasil, a snad to tak muselo být, jinak bych Vám snad své poděkování neposlal nikdy.

Teď k tomu článku: v čísle 80 píšete o mluvení v jazycích a údajně Pavlově nápravě. Se zájmem jsem si to přečetl, ale musím podotknout, že na danou problematiku mám celkem jiný názor a proto mě průběžně zajímal Váš způsob argumentace. Bohužel hned po úvodu bylo jasné, že si prostě vybíráte jen verše, které se Vám hodí na podporu Vašeho pohledu, což je chyba, která mě vždy na kazatelích dosti mrzela, a jež je u Vás velmi vzácná. Zavádíte nebiblické pojmy glosolalie a xenoglosie, a pak se na základě několika veršů, někdy i vytrhaných z kontextu, snažíte ukázat, že apoštol Pavel měl vždy na mysli xenoglosii. Dále tvrdíte, že jazyky byly určeny jen pro krátké období po Letnicích a pro nevěřící Židy. Zcela však opomíjíte některé celkem podstatné verše, které do této představy patrně tolik nezapadají. Nemohu se zbavit dojmu, že jste již na počátku měl na celou problematiku utvořený názor a na konci pak byla pouze snaha jej podpořit z *Písma*. Klidně s Vámi na toto téma povedu diskuzi nad jednotlivými verši a viděli bychom, k čemu se dá dospět. Pro začátek uvádím např. tyto:

♦ Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? (1K 12:30)
K čemu by byl dar výkladu jazyků, kdyby se jednalo jen o xenoglosii pronášenou před nevěřícími Židy? (podobně 1K 14:13)

- ◆ Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. (1K 13:1)

Co by ve Vašem pojetí byly jazyky andělské? Já to vždy chápal (bez dalších důkazů), že lidské jazyky odpovídají xenoglosii, nebo-li použití třeba v den letnic, zatímco jazyky andělské může být právě ona glosolalie.

- ◆ Lásky nikdy nezanikne. Prorocství – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. (1K 13:8-10)

To se často používá ve prospěch Vašeho výkladu. Ovšem vše je třeba chápat v kontextu. Hovoří se zde, kdy přesně přestanou? Nehovoří. Říká se tu především, že láska je nejdůležitější a má zásadní vliv na věčnost, nebo-li její hodnota je věčná a nepominutelná, což o jiných darech říci nelze. Mám však za to, že se zde přece jen při troše pozornosti dá jistý časový horizont pominutí nalézt: Píše se zde, že jazyky ustanou a poznání bude překonáno. Naše poznání i prorokování je jen částečné, ale až přijde plnost, tak částečné bude překonáno a jazyky pomínou. A jelikož plnost poznání nepřijde dříve, než se tváří v tvář setkáme s Bohem (1K 13:12), nepovažuji za moudré a poctivé datovat pominutí zmíněných duchovních darů do jiného časového okamžiku, než právě na chvíli, kdy věk církve skončí nebo kdy se každý jednotlivý věřící setká s Bohem. Bible nikde výslovně neříká, že jazyky nebo jiné duchovní dary pomínou během věku církve. To není ani logické, ani to z Písma nijak nevyplývá. Je to naše malá víra, která způsobuje, že kolem sebe pozorujeme celkem málo projevů Boží moci a zázraků, a náš hřích, že nejsme ochotni si to přiznat. Různé výroky Pána Ježíše v evangeliích na téma víry, znamení a zázraků se jistě vztahují na všechny Jeho následovníky, nejen na první generaci.

- ◆ Vždyť kdo ve vytržení mluví jazyky, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu, a nikdo mu nerozumí. Je puzen Duchem, ale to, co říká, zůstává tajemstvím. (1K 14:2)

Jak toto jde do souladu s Vaším tvrzením, že se jedná o xenoglosii, kdy křesťané promlouvají k nevěřícím? Tento verš je celkem jednoznačným důkazem tzv. glosolalie. Zároveň tímto veršem se řada Vašich tvrzení ocitá na velmi tenkém ledě. Proč by Duch někoho pudil k něčemu, co nemá smysl a jde proti duchu Písma?

- ◆ Neboť ten, kdo mluví prorocky, znamená víc než ten, kdo mluví ve vytržení – ledaže by jeho řeč byla vykládána, aby z toho církev měla užitek. (1K 14:5)

Opět je zde zmínka o výkladu, bez něhož je prorocství důležitější než mluvení v jazycích. V případě xenoglosie by se však o tomto dalo silně pochybovat. Proč by zde byla zmínka o výkladu, namísto třeba zmínky o přítomnosti lidí, kteří mluví jinou řečí?

- ◆ A tak, bratři moji, horlivě se snažte prorokovat a nebraňte mluvit jazyky. (1K 14:39)

Co k tomu dodávat? Bránil by snad někdo xenoglosii? Musel by na toto Pavel upozorňovat? Jistě nemusel! Jistě se v církvi nacházeli stejně jako dnes lidé, kteří ostatním bránili glosolalii.

Závěr: Pavel varuje před nadměrným a zejména nemoudrým užíváním daru mluvení jazyky, ale rozhodně nás od něj neodrazuje, nikde neříká, že jsou určeny pouze pro prvotní církev a z mnohých náznaků je patrné, že se zdaleka ne vždy jednalo o xenoglosii (naopak řekli bych spíš výjimečně).

Jsem otevřený k další diskuzi na toto téma, také jsem se nedotknul všech témat s tímto souvisejících, ale opravdu nemohu (prozatím) sdílet Vaše závěry, neboť pro ně v bibli nenalézám žádné opodstatnění. Spíše je vnímám jako projev Vaší nedůvěry k tomuto daru, který je mnohdy přeceňován až zneužíván některými církevními kruhy,

46 ZÁPAS O DUŠI

ale podobný jev zneužívání něčeho NIKDY nesmí být měřítkem pro přijetí správného biblického pohledu na jakékoliv téma, s čímž byste doufám v obecné rovině souhlasil.

Považuji Vás za člověka a křesťana velmi moudrého a obdarovaného, jenom mě opravdu mrzí jistá zaujatost v této oblasti. Přál bych si, abyste se dokázal odpoutat od svých představ či od učení Vám blízkých církevních kruhů a zkusil se na celou věc dívat trochu objektivněji. Bez ohledu na Váš nynější či budoucí názor na téma jazyků nic neměním na svém velmi kladném hodnocení Vaší práce, za niž jsem Vám vděčný, ani na svém poděkování, které bych Vám nejraději vyjádřil pokaždé, když Váš časopis naleznu ve své schránce a přečtu si jej. Dar jazyků na rozdíl od většiny charizmatiků a letničních nepovažuji za nic zásadně důležitého, spíš mi nejde do hlavy, proč se mu za každou cenu tak bráníte.

Váš necharizmatický a věrný čtenář,
– Martin K. –

S Martinem jsme si vyměnili tři obšírnější e-maily. Doporučil jsem mu, knihu Johna MacArthura „Charizmatici“. (Objednejte si ji na: 549.257.803.) Páteř daru jazyků, prorokovaného Izajášem 28, jsem rozebral v ZODu 80, na str. 18. „Podrobnosti“, že jde o xenoglosii, o nenaučené cizí řeči, zde telegraficky proberu podle Johna MacArthura, pod jehož kazatelnou jsem rostl jako mladý křesťan v Los Angeles:

Dar jazyků byl dar skutečných cizích jazyků. Nebyl to extatický blábol praktikovaný korintskými pohany! Používejte, prosím, oba kralické překlady:

1. Řecké slovo „glossa“ znamená cizí řeč. Několikrát v NZ odkazuje k lidskému jazyku (orgánu). V řeckém překladu SZ (Septuagintě) je užito asi 30 krát a vždy znamená cizí řeč.

2. Ve Sk 2:6,8 je použito řecké slovo „dialectos“. Kdyby šlo o extatický zvuk, nikdy by nebyly použity slova „řeč“ a „dialekt“.

3. Stejný termín pro řeč (jazyk) je i ve Skutcích a 1K 12-14. Ve Sk 10:46 a Sk 19:6 najdeme totéž slovo „glossa“ – řeč (jazyk). V celých Skutcích je tento výraz důsledně užíván pro cizí řeči. Je zajímavé, že se tam „glossa“ v obecném smyslu vyskytuje jen v množném čísle, (cizí řeči). Řečí je mnoho, padělek řečí je jen jeden, protože se nedá rozlišit. Totéž najdeme v 1K 14. Když Pavel užívá jednotné číslo „glóssé“ ve verších 2, 4, 13, 14 a 19, míní tím padělek – pohanskou hatmatiku (neinteligentní extatický zvuk). Ekumenický překlad na všech těchto místech používá nesprávně množné číslo(!?) Kdykoliv Pavel mluvil obecně o pravém daru cizích řečí, použil vždy množné číslo. Jediná výjimka je 1K 14:27, kde Pavel nehovoří obecně, ale o konkrétní situaci, aby jeden mluvil po druhem vždy tím jazykem, kterým byl obdarován. Anglický překlad Krále Jakuba používá před každým jednotným číslem „glossa“ slovo „neznámý“, aby rozlišil mezi pravým darem a extatickým neznámým pohanickým padělkem. Jediná výjimka je zase 1K 14:27, protože Pavel hovořil konkrétně.

4. V 1K 12:10 je použito totéž slovo „glossa“ a hned navazuje zmínka týkající se překladu jazyků. Řecké „hermeneuó“ znamená překlad. Extatický zvuk, glosolálie, nelze překládat. Jde zde tedy o překladatelský dar z nenaučeného cizího jazyka do jiného. Teprve z překladu mohla mít církev užitek, protože se budovala o další nevěřící židy. (1K 14:5).

5. V 1K 12:10 (kralické překlady) se Pavel zmiňuje o rozličných „druzích“ jazyků. Zde Pavel použil slovo „genos“. Genos je rodina. Jenom živé jazyky mohou být tříděny do příbuzných rodin, extatické vyřazení zvuků nikdy.

6. 1K 14:21 se hovoří o jazycích jako znamení nevěřícímu Izraeli. Znamení musí být přesvědčivé. Extatický zvuk, kterému nikdo nerozumí a ani jej neumí přeložit nikoho nepřesvědčí, většinou odradí. Tato páteř celého fe-

noménu – mluvení v jazycích je podrobně probrána v ZODu 80, str. 18 a dále.

7. 1K 14:27 hovoří o skutečných jazycích, které mají být presentovány postupně, nejvýše třemi muži a vždy mají být překládány. Jinak dojde k bláznivému chaosu (1K 14:23). Pavel to zdůrazňoval, protože Korintští dobře znali extatické bláboly korintských pohanů, jež praktikovali ve svých tajemných náboženstvích.

8. V 1K 14 Pavel poukazuje na to, jak Korintští skutečný dar mluvení v cizích jazycích převrátili tak, že mluvili „*neznámou řečí*“ k Bohu, místo aby mluvili přeložitelným skutečným jazykem k nevěřícímu lidu (1K 14:2). Byli totiž puzeni vlastním duchem (malé „d“, EP zase zklamal). Všechny dary jsou přece určeny k budování a růstu církve, ne Boha. Dále, v tomto verši před slovem „*Bůh*“ chybí v řečtině určitý člen, proto řečtina dovoluje překlad: „*nemluví k lidem, ale k bohu (nikdo mu totiž nerozumí)*“, tedy k pohanskému božstvu, tak jak to praktikují pohané. Ať už se jedná o satiru, nebo odkaz k pohanskému bohu, Pavel tuto praxi zavrhuje, vyplývá to i z celého kontextu.

9. Deformace pravého daru mluvení v cizích jazycích se netýkala jen přechodu z cizích jazyků na extatický neinteligentní zvuk, ale především v přesměrování daru. „Dar“ v Korintu přestal sloužit nevěřícím, k budování a růstu církve, ale sebestředně se obrátil k samotnému „obdarovanému“.

♦ **Nikdo ať nehledá svůj prospěch, ale každý prospěch toho druhého.** (1K 10:24)

♦ **Ten, kdo mluví jazykem, budeje [3618] oikodomeo] sám sebe, avšak ten, kdo prorokuje, budeje církev.** (1K 14:4)

♦ **Vždyť kdyby někdo spatřil tebe, který máš poznání, jak sedíš u jídla v chrámu modl, nebude snad svědomí toho, kdo je slabý, povzbuzeno [3618] oikodomeo] k tomu, aby jedl věci obětované modlám?** (1K 8:10)

Z předešlých dvou veršů vidíme, že budování nebo povzbuzování [3618] oikodomeo] nemusí mít vždy pozitivní význam. Budovat se nebo povzbuzovat můžeme i k vlastnímu prospěchu.

10. Pavel dále ukazuje, že mnohé používání darů jazyků bylo sobecké.

♦ **Kdybys totiž dobrořečil jen v duchu, jak ten, kdo zaujímá místo prostého člověka, řekne „Amen“ ke tvému díkůčinění, když neví, co říkáš? Ty totiž jistě vzdáváš díky správně, ale jiný se tím nebuduje.** (1K 14:16)

Kdo takto v Korintu používal dar jazyků byl sobec a ignoroval ostatní v církvi.

Kniha Skutků a 1. dopis Korintským odhalují, že dar jazyků nebyla jakási extatická řeč.

11. Když bible hovoří o daru normálních lidských jazyků o xenoglosii, co je potom andělský jazyk?

♦ **Usilujte [„Usilujete“ je vhodnější překlad] o vyšší dary! A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.** (1K 12:31-13:1)

Zde jde o nadsázku. Celý kontext je nadsázka – téměř satira:

♦ **Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdál všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.** (1K 13:2-3)

Tak jako člověk nepřenesl hory a neobsáhne a neporozumí všem Božím nevystopovatelným tajemstvím, tak stejně nebude mluvit andělskými jazyky. Mimochodem, andělé s lidmi v bibli vždy mluvili lidskými jazyky. Jak komunikují mezi sebou duchovní bytosti bez těla, což andělé jistě jsou, nevím, ale určitě ne zvukovým jazykem, který se přenáší jen vzduchem – ať jde o skutečný jazyk nebo padělek jazyka...

Podle J. MacArthura připravil – pst –

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

HCJB – ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 69 – Břevnov

Distribúcia SK

HCJB – ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:

ZOD – HCJB World Radio

Číslo účtu:

KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, Exp. Stará Turá
49134202/0200

WORLD
RADIO

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

**Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODy od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky**

**HCJB on-line vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
od 1. 4. 2003 každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6

Redaktoři Ing. Pavel a Klara Steigerovi, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6

Tiskne PBTisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**